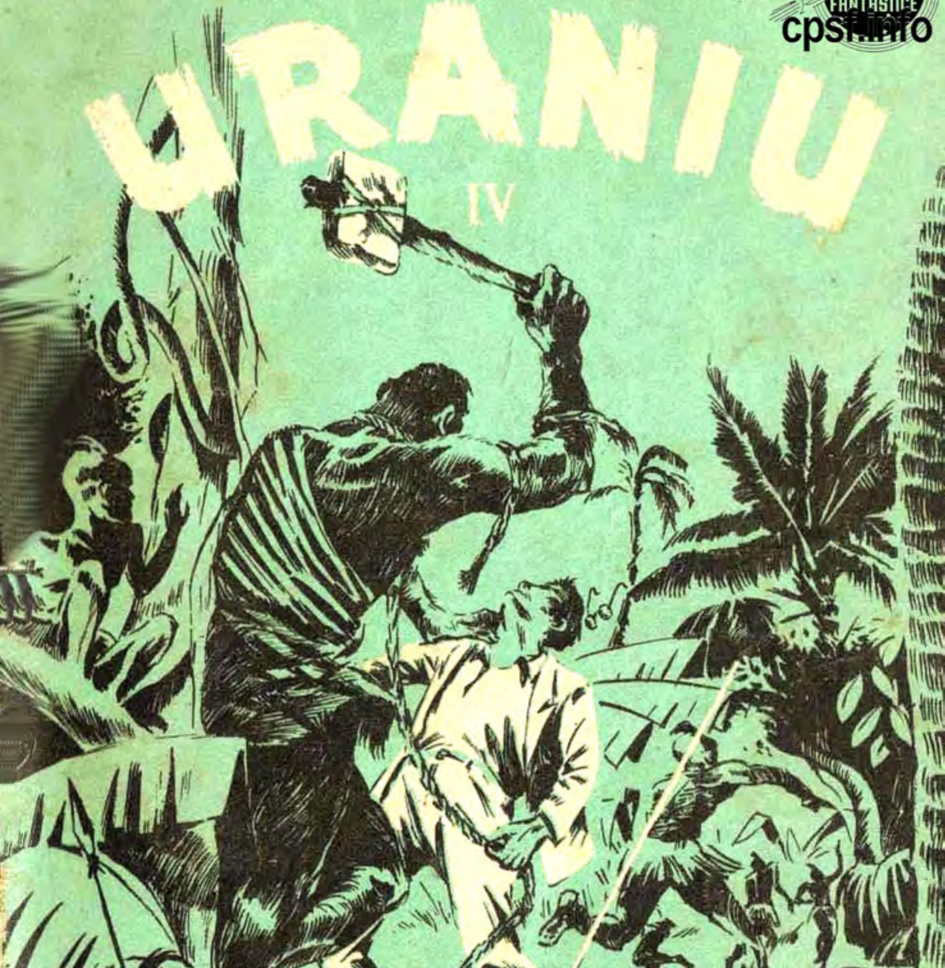
A. ROGOZ și C. GHENEA

URANIU

IV

COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

EDITATĂ DE REVISTA „ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ"

11

1956

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

În 1929, atomistul german Karl Wasse descoperă peştera lui Djayanta-Devi, ale cărei coordonate nu le poate stabili. 15 ani mai tîrziu, Günther Kriegsfeld în cîrdăşie cu Joe Strawberry — aventurieri stipendiaţi de trustmanul Abe Mc. Stephens — află locul precis al peşterii.

În 1952, la Şanhai, inginerii Fin Sieo-şan şi Iurii Tumanov, împreună cu antropologul Li Cian-ce scot din adîncul mării, unde fuseseră aruncate de ciankaişişti cîteva lăzi conţinînd fosile ale primului om din istorie: „Sinantropul din Pekin". Cu acest prilej, Tumanov trăieşte o aventură ciudată, în urma căreia este dat dispărut. Soţia lui, geofiziciana Tania Tumanova încearcă zadarnic să-l găsească.

În acest timp, Li Cian-ce găseşte la un lama vindecător un maxilar uriaş pe care îl consideră că aparţine unei specii anterioare Sinantropului şi pe care o denumeşte a Giganthropilor.

U R A N I U*

de A. ROGOZ și C. GHENEA

(Urmare din numărul 10)

Capitolul I

PARTEA A TREIA: De la Șanhai la Lhassa

Giganthropul nu-l lasă pe Li Cian-su să doarmă. Un drum interesant. O ședință extraordinară a Academiei. Un geograf ridică din umeri. Tocmeala. Un chef pantagruelic pe muntele Kailas. Oamenii-cobai. Trenul de Șanhai merge prea încet.

Intervenția furtunoasă a lui Bai Sian-jen pentru descoperirea Sinanthropului fusese de mult dată uitării. Acum, Li Cian-su, de cind intrase în posesia maxilarului uriaș, nu mai era preocupat de Omul din Cijoukudian, ci de cu totul altceva: de presupusul Giganthrop, omul fosil de proporții gigantice.

Săpăturile din apropierea muntelui Lungușian, cele de la Dunhin sau Țin-hai puneau la dispoziția antropologilor mereu alte și alte schelete fosile, alți preominieni sau oameni fosili, care își numărau virsta în sute de mii de ani. Toate acestea îl lăsau însă rece pe Li Cian-su, pe care noua lui patimă îl absorbise cu totul.

*
* *

Era prima zi caldă a primăverii. Li ieșise să se plimbe, cind, pe o alee din parcul de odihnă, se întilni nas în nas cu Fin Siao-șan.

— Ce vinturi negre te-aduc spre albastrele meleaguri? întrebă inginerul, parafrazind un verset din poeziile lui Hai Șun-lan, vechi poet chinez.

— Nu mă slăbește un gînd, dragă Fin... Știi, de atunci de cind am găsit...

— Ciolanul radioactiv?! rise Fin Siao-șan. Ce-i drept nu-i păcat. Despre voi se spune că habar n-aveți de viață. Vă îngropați între oase, relicve, sfinte moaște, pietroaie și cioburi, cit despre inimă, asta o dați dracului și n-aveți timp să vedeți că se și trăiește. Ești tînăr, măi, omule! Însoară-te! Iubește!... E doar primăvară... Uite soarele și cerul!

---

* Romanul revăzut și completat de autori va apare în Editura tineretului.

— Nu-s poet, Siao-şan, măreţ „munte mic"!* Cit despre dragoste să-ţi spun un amănunt. Sint căsătorit şi am şi un copil. Dar tu?

— Mă căsătoresc de-abia acum. Dacă vrei, hai cu mine să-mi cunoşti logodnica!

*
* *

Cind se întoarse acasă, Li Cian-su era ameţit. Nu băuse decit foarte puţin, dar amestecase băuturile. De aceea era hotărit ca, pină ce-i vor trece aburii alcoolului, să rămină în biroul său şi să încerce să mai lucreze ceva.

Dacă un cineast în goană după senzaţional ar fi vrut să găsească un decor adecvat pentru o cameră a groazei, n-ar fi trebuit să alerge prea mult — îi stătea la dispoziţie, ca model, biroul antropologului. Acolo se aflau schelete şi mulaje din ceară ale oamenilor fosili, laolaltă cu vase mari în care stăteau cufundate în formol părţi întregi din corpul uman, piese anatomice perfect disecate. In mijlocul biroului, trona însă un început de mulaj făcut din lut: Giganthropus Thibetensis, după cum dorea Li Cian-su să-i spună. La picioarele acestuia, torcea un splendid cotoi de Siam.

* Siao-şan — în limba chineză, „muntele mic".

Eboşa, înaltă de peste doi metri, avea forme ciudate. Braţe enorme coborîte pînă aproape de genunchi, pieptul lat şi musculos, picioarele puternice şi puţin curbate, iar faţa îi trăda o putere nemaipomenită, împletită cu un zîmbet de răutate.

— Ce mai faci, mister G. T.? How do you do, Mr. G. T.? îşi întrebă ironic Li Cian-su statuia. Ce crezi, voi fi eu un nou Pygmalion? Nu răspunzi? Frate-tău, Golemul, cum de l-a ascultat pe tatăl său, rabinul Wolf? Iarăşi taci?... Treaba ta! Îţi mai dau un amănunt irezistibil: în 1704, abatele Thillard a găsit *Terra... Terra Gigantum*, a cărei capitală era Hebronul ...Vezi că zîmbeşti? E o prostie, nu? Sînt beat? Da de unde...

Luă o spatulă şi începu să modeleze pomeţii de lut ai uriaşei statui. Obosi însă repede. Renunţă. Aruncă spatula şi, cu paşi grei, se îndreptă spre canapea. Se culcă.

*

* *

...Giganthropul trăia, iar numele lui era Van-tao. Un nume curios, care părea să însemne cele cinci elemente ale naturii: apă, foc, lemn, metal şi pămînt, sau iarnă, vară, primăvară, toamnă şi centrul anului. Şi încă un lucru ciudat. Avea o familie grea cu care trăia într-un vîrf de copac.

Van-tao era încins cu un brîu făcut dintr-o blană întreagă de tigru. În mîna dreaptă ţinea ameninţător un ciomag, în al cărui capăt rotunjit se afla înfiptă o secure de piatră. De-abia coborîse dintr-un cedru uriaş, între ale cărui crengi îşi avea culcuşul. Scoase un răcnet puternic, căruia îi răspunse ecoul. Nu făcu nici doi paşi şi înaintea lui se arătă un mastodont care, pentru a ajunge pînă la Van-tao, fu nevoit să smulgă cîţiva copaci. Cu un salt vrednic de un uriaş, Van-tao sări în spatele teribilului pachiderm.

Desigur că Van-tao pleca la vînătoare. Mastodontul fugea şi, sub greutatea lui, se zguduia pămîntul. Curînd ieşiră din pădure şi trecură în viteză printr-o mlaştină. Apoi se opriră pe o cîmpie. Uriaşul coborî, ucise cîteva animale mici, apoi smulse cîteva rădăcini şi le înfulecă cu o poftă grozavă. Pe cînd se urca din nou pe spinarea pachidermului, simţi că ceva îl trage înapoi. Se încurcase într-o liană? Nu! De după un dîmb, apăruse o ceată de pigmei înarmaţi cu suliţe şi topoare de cremene. Van-tao urlă îngrozitor. Pigmeii se retraseră înspăimîntaţi, dar, din mijlocul lor, apăru unul care, curios, purta ochelari. Acesta le dădu un ordin, şi zeci şi sute de liane în chip de lasso-uri fură aruncate asupra gigantului.

Lupta se desfăşura cu înverşunare. Iată-l pe omul cu ochelari — da, era el, Li Cian-su în persoană — cum înaintează spre Van-tao şi cum îi petrece o frînghie în jurul gîtului. Van-tao mîrîi, rupse toate laţurile care-l ţineau şi, cu un ultim efort, ridică securea, ...dar, spre stupefacţia lui Li Cian-su, în loc să-l lovească, îl sculpă cu străşnicie. Se auzi un hîrîit şi un miorlăit prelung...

Antropologul se trezi. În visul său agitat, strînsese de gît motanul care i se culcase pe piept. Cînd pisoiul îşi simţi viaţa ameninţată, se zbătu, stupi şi mieună.

— Ce prostie! bombăni înciudat Li privind miţa ascunsă între două mulaje de Om din Neanderthal şi din Cro-Magnon. Niu-niu, fin aci băiatule!... Puşlama!... Van-tao...

Se vede că motanul nu voia să ia în seamă nici una dintre aceste vorbe de alint, căci se mulțumi să rămînă pitit acolo unde se afla.

*
* *

Li Cian-su se trezise de-a binelea. Își dădea seama că atunci mai mult decît oricînd trebuia să se ocupe și să termine o dată pentru totdeauna cu Gigantbropul, care devenise pentru el un fel de obsesie, o idee fixă.

*
* *

Timp de o săptămînă, Li Cian-su aproape că nu mai fu văzut la Institut. Apărea dimineața, apoi dispărea pînă la prînz. La sfîrșitul celor șase zile, însă, veni ca o furtună ducînd cu sine un geamantan greu.

— Bătrîne Bai Sian-jen, plecăm!

— V-ați făcut bagajele?! întrebă temător Bai.

— Noo! Aici am un magnetofon. Plecăm să culegem folclor despre uriași. Mergi cu mine, nu?

— Unde?

— În regiunea seminției I. Avionul ne duce pînă la Ta-Tsien-lu. De acolo vom vedea noi cum și ce fel... Stăm puțin. Îmi trebuie doar o simplă confirmare. Atît!

*
* *

Ta-Tsien-lu este un oraș mare, cu peste o jumătate de milion de locuitori. Împrejmuit de un zid vechi, pare o fortăreață medievală. Doar în centrul său se află clădiri noi. În restul orașului se vede specificul Chinei din veacul al XVII-lea.

Într-o clădire care păstra puternicele amprente ale stilului arhitectonic mongol, era adăpostită vremelnic universitatea. „Vremelnic", pentru că se clădea una nouă. Acolo Li Cian-su găsi pe Tian Hunfei, un bătrîn profesor de etnografie, cu care avu o discuție îndelungată. Cînd se întoarse la han, Bai Sian-jen își dădu seama că antropologul era surescitat.

— Bai, dragul meu, plecăm imediat!

— Dar, sean-gen (domnule) unde? Pentru numele lui Motzi cel înțelept!

— La Mai-Fen un țăran orb, care locuiește aici, la marginea orașului. Hai, bătrîne, ne așteaptă coolii afară.

Luat pe sus, trăgînd după sine magnetofonul, în timp ce Li ducea acumulatoarele, Bai Sian-jen se urcă într-o ricșa. Mai mult de o oră trecură în fugă prin străzile înguste și întortocheate ale orașului. În cele din urmă, intrară pe o alee plantată cu tamariști, în fundul căreia se vedea o pagodă veche. Într-o colibă de lîngă pagodă, trăia Mai-Fen, om aproape centenar.

Cu toate că era orb, acest lucru nu se observa imediat. Moșneagul se descurca foarte bine pentru că, de zeci de ani, în cămăruța lui nici un lucru nu-și schimbase locul. Față de ceilalți oameni din oraș, Mai-Fen avea o figură deosebită, deoarece era un fel de corcitură. Mama lui fusese tibetană, iar tatăl său manciurian. Înalt și slab, cu

fruntea largă și boltită, părea întruchiparea zeului înțelepciunii — Mai Lian-ți — numai coarnele-i lipseau.

— Ședeți, copiii mei, vorbi domol Mai-Fen. Numele meu știți voi ce înseamnă? „Străin zburător". De aceea mă voi plimba prin cameră. Aceasta-i ora cînd îmi mai tîrîi și eu puțin picioarele... Și zici, fiule, că Țian-Hum te-a trimis la mine, nu?

— Da, sean-șen, el îi spunea că dumneata cunoști legende vechi.

— Legende vechi? Da, cunosc. Îmi aduc aminte...

*

* *

De o jumătate de oră, bătrînul tot povestea învîrtindu-se prin încăpere. N-avea răbdare să țină la gură microfonul magnetofonului. De aceea, Li Cian-su nu putu imprima nimic, ci își luă stenograme.

— ...de mult de tot, înaintea regelui Hu, din regatul Țin, a trăit într-un sătuc din preajma muntelui Siang-șen un mare învățat pe care-l chema Yo-și-Fo. Într-o zi veni la dînsul o femeie tînără să-i ceară sfatul pentru copilul ei bolnav. Yo-și-Fo, al cărui nume înseamnă „marele vindecător", se gîndi o clipă de unde puteau veni bolile în sătucul femeii. După un răstimp de meditație, Yo-și-Fo își luă toiagul și plecă să-l vadă pe micuț.

Copilul avea fierbințeli și convulsii, deci îi era bolnav diafragmul, căci scris este în cartea Hva-yen-king: *„dacă vînturile trec cu putere de mucoasele din nas și gît lovesc oglinda din mijlocul pieptului, iar omul se îmbolnăvește. Boala se cheamă Ai-lan-i și vine cu fierbințeli și închircire."*

A stat înțeleptul la capul pruncului, l-a descîntat, i-a dat tot felul de ierburi, dar nu l-a putut vindeca. Atunci i-a spus mamei să-l ducă pe copil la Yue-hwang-pien-cian (Lumina strălucitoare a Lunei), care locuiește peste trei creste de munte, într-o peșteră sfîntă, ca un bodhisvata.

A plecat femeia pe timp de furtună, cu tunete și trăsnete, a trecut printre dragoni, care se băteau și se încolăceau, și, după zile de mers, a ajuns în fața unei grote. Cînd să intre, era să orbească din pricina strălucirii pagodei de cristal care era înăuntru. Acolo, pe un scaun numit Pi-len-le-cha (Nemaipomenită măreție), picotea un om nemaipomenit de mare, care, dacă s-ar fi ridicat în picioare, cu creștetul capului ajungea în cel de-al treilea cer superior. Era el, „Lumina strălucitoare a Lunei" — „Yue-hwang-pien-cian", în toată splendoarea lui. Tremurînd, femeia i-a spus păsul. Yue a întins degetul cel mic, a luat copilul pe deget și l-a privit binevoitor și înduioșat. Nimeni nu poate fi altfel cînd vede un copil dormind. Apoi l-a apropiat de buze și l-a suflat aer cald ca să-l dea afară pe cel care adusese boala. Copilul s-a însănătoșit imediat.

După ce termină ultimele vorbe, bătrînul se așeză ostenit pe cen-ul (lavița) de lut.

— Dacă vrei, îți mai spun un basm cu un uriaș și pe urmă să-mi spui dacă ți-a plăcut...

Nici n-apucă Li să-i mulțumească pentru primul, că moșul, rezemîndu-se de perete, începu să-i povestească cu glas stins pe cel de-al doilea:

— Iată povestea lui Ten-chang din neamul Man. Trebuie să-ți spun încă de la început că acest neam a trăit în vremurile de demult,

departe de Tibet, pe plaiurile munţilor Şu-mir-o, care azi se numesc Kailas.

Ten-chang era atît de învăţat încît ştia pe de rost „Cele trei Pitaka", adică toate legile budismului. Cunoştea limba tuturor păsărilor şi animalelor încît consătenii lui îl numeau şi „Tian-in" — „prietenul cerului". Intr-o zi dintre cele luminate de un soare puternic, plecă în pădure să culeagă fructe, miere sălbatică şi ramuri înflorite pentru fiul său cel nou-născut. Pe cînd se afla acolo, în sat năvăliră soldaţii regelui Lavacena, care omorîră toţi oamenii, arseră casele şi furară vitele de muncă.

Intors acasă, Ten-chang găsi totul pustiit; ruinele satului fumegau. Cîteva cadavre ciuntite arătau urmele prăpădului. Desigur că lupta fusese grea, căci în sat trăiau uriaşi, iar oamenii regelui Lavacena erau mici ca noi. Tian-in se opri în mijlocul satului, acolo unde se afla altarul din strămoşi. Se plecă în faţa lui şi se gîndi la cele pe care trebuia să le facă. Pe cînd stătea el aşa, o raţă, care scăpase de la prăpăd, îi povesti de-a fir-a-păr cum fusese totul. Trebuia să plece în peştera dragonului, să dezgroape securea cea sfîntă rămasă din străbuni şi să-şi răzbune familia şi prietenii.

Merse el cam trei zile şi trei nopţi pînă cînd ajunse la peşteră. Acolo erau mulţi Mo-kwei (demoni) care-l împiedicară să ia securea,

o relicvă scumpă şi sfîntă pe care el o păzeau de mii de ani. Totuşi, Ten-chang nu se lăsă, ci, luptînd cu demonii, îi învinse şi începu să sape pentru a găsi ceea ce-i trebuia. Tocmai cînd puse mîna pe coada securii, izbucni în fundul văgăunii un stîlp de foc şi răsună glasul de tunet al lui Ma-he-şua-ra *.

— Tian-in, tu care ai fost atît de înţelept, n-ai ştiut să-ţi păzeşti casa de duşmani. Acum este prea tîrziu. Soldaţii lui Lavacena au fost pedepsiţi de mine. Tu trebuie să-mi răscumperi osteneala şi să faci un alt popor.

Urmă un tunet, vocea se stinse. Plecă abătut Tian-in. Oameni din seminţia Man nu mai erau. Atunci se însură cu o fată din neamul I, cu alta din neamul Moi şi cu alta din neamul mongolilor. Cu cele trei femei a avut 108 copii, care i-au dat 1.111 nepoţi. Ma-he-şua-ra avea din nou un popor. Tian-in, acum bătrîn de tot, luă pe cel mai mic dintre nepoţi şi se întoarse cu el în peştera dragonului. Îi arătă unde era îngropată securea strămoşească şi, cînd copilul o scoase şi o învîrti deasupra capului, Ten-chang, căruia i se mai spunea şi Tian-in, muri. Nepoţii îl îngropară lîngă secure. Aşa a dispărut ultimul uriaş — străbunul tuturor popoarelor din Tibet şi din jurul Tibetului, Tian-in, „prietenul cerului", cel care cunoştea pe de rost limba tuturor păsărilor şi animalelor.

*
* *

Repetînd audiţia celei de-a doua legende, după banda de magnetofon, Li Cian-su observă multe asemănări cu datele care-i fuseseră procurate mai înainte de către Bai Sian-jen şi vraciul care-i furnizase mandibula iradiată.

— Ce părere ai, moşule? Vezi, în amintirile celor bătrîni, mai dăinuie existenţa uriaşilor...

— Hei, tinereţe, tinereţe... oftă Bai Sian-jen, eu n-aş fi atît de entuziasmat ca dv.! Doar ce, eu trebuie să vă amintesc? În folclorul tuturor popoarelor este vorba de uriaşi. Nu văd nici o anomalie aici.

— Nici coincidenţe?

— Să vedem ce ne va spune terenul, domnule doctor. Acolo-i acolo!

Fără a-şi potoli avîntul, Li Cian-su era hotărît să-şi continue cercetările pînă cînd dovezile ar fi devenit certe. De aceea, chiar a doua zi încă, se suiră într-o maşină şi plecară spre satul Luan-Tang, unde nu se ducea cu totul întîmplător. În preajma acestei mici localităţi, existaseră cu ani în urmă cîteva şantiere arheologice pentru paleoliticul din China apuseană. Acolo se şi găsiseră destul de multe schelete. Dar mai exista un motiv pentru care Li Cian-su făcea această călătorie. În raionul respectiv, şi deci şi în acea localitate, domnise, pînă la regimul democrat-popular, o cruntă înapoiere în toate domeniile. În multe sate nu erau folosite decît unelte de lemn sau de piatră, iar plugul de fier era socotit drept o unealtă a diavolului. Gio Si-er, un destoinic etnograf şi folclorist chinez, culesese de-acolo mostre de balade şi cîntece aproape identice cu cele păstrate în mod întîmplător în primele colecţii de literatură chineză, colecţii care datează din jurul anului 2.000 înaintea erei noastre.

* Denumirea chineză a lui Maha-Ishawara — una dintre cele mai importante zeităţi budiste.

Automobilul urca pe coama unui deal netezit și lustruit de vînturi. Pe acolo, pe un drum de țară, mărginit cu sălcii, pătrunseră într-un sătuleț cu fanze clădite din chirpici bătucit. Era în timpul prînzului. Rarii oameni care umblau prin sat erau, firește, numai bătrînii și bolnavii. Ceilalți toți plecaseră la muncă. Umblau îmbrăcați mai toți cu halate albastre cu tivituri multicolore.

Cu toate că nu mai era o noutate, mașina adună în jurul său vreo douăzeci de moșnegi și babe, care se minunau clătinînd din cap și astupîndu-și gura cu mîna. Bai Sian-jen coborî și se duse înaintea lui Li la sfatul popular al satului. Acolo nu găsi pe nimeni. Cu multă greutate reuși să dea peste un învățător cu care discută îndelung. Cînd dascălul le aduse bătrînilor la cunoștință scopul vizitei lui Li, aceștia riseră timid și neîncrezător.

— Dacă vă spun eu, om bătrîn, că vă veți auzi glasul, interveni Bai.

— Numai diavolul poate face asta..., morfoli un moșneag printre gingiile știrbe.

Li Cian-su puse în funcțiune magnetofonul și, fără să le spună nimic, înregistră pe o bandă toată discuția. Cînd banda se termină, tot așa — pe nesimțite — dădu magnetofonului drumul. Cînd își auziră vorbele pe care le rostiseră de-abia cu cîteva minute mai înainte, bătrînii își luară picioarele la spinare...

— Satana !...

— Dragonul !...

— Taurul negru !...

— Rage balaurul !

După ce trecu prima panică, temătorii se întoarseră să vadă mașina diabolică, din care se revărsau atîtea voci — glasurile lor. O înconjurară curioși și începură să o pipăie. Frica lor se topea, dar rămăsese încă destulă neîncredere. Pînă la urmă, aflînd pentru ce au fost chemați, le-a răspuns o bătrînă cu numele de Ai-I.

— Da, uriași au fost și pe aci. Țin minte că bunica ne povestea că de la străbuni se vorbea că prin satul nostru au fost văzuți uriași care coborîseră din munții Tibetului. Da, da, de acolo veneau, din Tibet. Erau ultimii urmași ai neamului Man. Uneori soseau la noi farmaciști din Kuan-Su, din Si-Ciuan, Kuan-Si ca să cumpere măselele rămase de la oamenii Man.

— Aveți așa ceva ?

— Mai are Son Nan !

— Nan ?

— Sigur că da... părinții lui au fost mandarini cu glob de bronz aurit. De aceea e „nan" (cavaler), măcar că n-are după ce să bea apă. E sărac lipit pămîntului.

Conduși de Ai-I, care, pentru prima dată în viața ei, mergea cu un automobil, se îndreptară spre fanza lui Son. Ai-I era atît de emoționată încît nu fu capabilă să coboare.

Son Nan era un om trecut de 80 de ani, destul de vioi și prea puțin ramolit. Era atît de slăbit încît părea un schelet cu bărbiță și mustăți rare. Pe vremuri, în tinerețea lui, fusese vraci cunoscut în toată regiunea. Leacurile sale tămăduiseră pe mulți oameni. De aceea era renumit chiar și acum, la adînci bătrînețe.

— Măsele ? M-da... mai am una pe care tare n-aș da-o. Vezi, asta a fost a lui Han-Fei, un războinic vestit și e mare cît un ou de porumbel.

— Nici de arătat nu vrei să mi-o arăţi?

— Asta se poate, cum nu. Incepu să caute într-un dulăpior din împletitură de bambu, din care scoase o eşarfă din mătase roşie. În aceasta era înfăşurat un molar identic cu acela cumpărat cu luni în urmă la Şanhai. Nu constituia o noutate, căci vechea farmacopee chineză utiliza asemenea medicamente.

— De unde îl ai, sian-şen Son?

— Bunicul meu l-a adus din Tibet de la o mănăstire, parcă de undeva de pe lîngă Darjeeling.

Li îi aruncă lui Bai Sian-jen o privire plină de înţelesuri. De data aceasta, datele coincideau cu indicaţiile pe care le deţineau de mult.

* * *

Cînd Li Cian-su se întoarse la Şanhai, află că în urma referatelor făcute de el şi Fin Siao-şan, se convocase o sesiune extraordinară a secţiei a IV-a a Academiei de Ştiinţe. Sosise tocmai la timp, căci în după-amiaza aceleiaşi zile urma să aibă loc prima şedinţă.

Deşi era încă destul de obosit, Li lăsă orişice la o parte şi începu să-şi pregătească materialele pentru după-amiază, căci la ora 3 trebuia să fie la Academie. Şedinţa se anunţa să fie animată. La singurul punct de pe ordinea de zi se înscriseseră extrem de mulţi vorbitori.

La ora precisă, sala de şedinţe era plină pînă la ultimul loc. După cîteva minute, apărură şi membrii prezidiului, care luaseră loc în tribuna din faţă. Erau oameni de ştiinţă încercaţi, mulţi cu publicaţii celebre în toate ţările lumii.

— Vom da cuvîntul tovarăşului U Cen-min, directorul Institutului de antropologie, anunţă preşedintele.

U Cen-min, fost ofiţer superior în armata de eliberare, era un om între două vîrste. La tîmple începuseră să-i înflorească ghiocei. Studiile şi le făcuse în două etape sau, cum spunea el, între două bătălii. Era mărunt, îndesat şi vînjos. Cu mersul clătinat, specific marinarilor, înaintă spre tribuna de unde trebuia să vorbească.

— Vă rog să nu-mi luaţi în nume de rău dacă cele spuse de mine vor aduce a lecţie. Dragi tovarăşi, în urma avîntului pe care l-a căpătat ştiinţa, s-au făcut descoperiri pe care gazetarii s-au grăbit să le numească senzaţionale. Acum putem afirma cu cea mai înaltă tărie că pe meleagurile noastre au apărut cele mai vechi semne de civilizaţie. Primul om paleolitic, Sinanthropul de la Cijou-kudian, cunoştea focul, îl descoperise, în vreme ce Omul din Neanderthal, care a apărut cu mult mai tîrziu, nu ştia să-l folosească. Contemporanul Omului din Cro-Magnon, Omul găsit la Dun-Din, era cu mult mai civilizat, avea unelte mai bine cizelate, bineînţeles tot din piatră şi corn de ren. Recent, cercetările colaboratorilor noştri au scos la iveală noi forme de civilizaţie paleolitică şi noi specii de preominieni. In fruntea acestor lucrări de seamă, se poate cita şi cea a doctorului Li Cian-su, cu privire la existenţa prezumtivă a Giganthropului sau, cum i se mai spune, Omul zăpezilor. Supunem problema plenului secţiei, rămînînd la aprecierea voastră.

a tuturora, dacă este necesar sau nu ca expediția noastră să se alăture expediției complexe internaționale care a fost organizată în Tibetul de sud. Țin să vă anunț că ne vom putea bucura și de sprijinul unei geofiziciene, a tovarășei Tatiana Tumanova, candidată în științe, de la Harkov. Acum, vă rog să vă inscrieți la cuvint.

Citeva clipe se făcu liniște, o liniște adincă. Apoi savanții și cercetătorii incepură să-și răsfoiască febril caietele de notițe.

— Imi dați voie?

— Poftim, tovarășe Li Cian-su! De fapt, dumneata trebuia să și incepi să faci expunerea teoretică a problemei.

Li se imbujoră, se sui la catedră și, fără să-și ridice ochii spre cei din față, incepu să-și răsfoiască și să-și aranjeze hirtiile. Se vedea bine că este stăpinit de o puternică emoție.

— N-noi, incepu el bilbiindu-se ușor, cei care studiem cele mai indepărtate epoci ale vieții, incercăm să pricepem cum se naște și se formează civilizațiile in special, și mai ales să reconstituim propria noastră civilizație. Obiectul cercetărilor noastre este acela de a descoperi prin ce mijloace omul de dinainte de istorie a pregătit civilizațiile istorice; in ce fel, din omul junglei și al cavernelor, s-a născut arhitectul egiptean, astronomul mayas, inginerul roman, poetul grec sau filozoful chinez. Astfel, trecind prin arheologia istorică, să ajungem de la antropologie la istorie.

De aceea au fost făcute noi săpături la Cijoukudian, au fost dezgropate orașele moarte din Yukatan, au fost restituite istoriei palatele labirintice ale lui Minos.

In primul rind, pe această scară stă *Sinanthropus pekinensis*, primul din rasa noastră care a știut să fasoneze piatra și să facă focul, nu furat din ceruri de Prometeu sau Amaterasu-Susanoo, ci descoperit de el insuși. Nu mai este cazul să amintim de magistrala escrocherie cu așa-zisul Eoanthrop — Omul Aurorei (sau Omul din Pildtown, după un craniu plăsmuit de Dawson și Woodward la 1911).

Iată că ne apropiem tot mai mult de primele fosile cu certitudini umane, ulterioare Sinanthropului și Pitecanthropului. E vorba de Omul din Neanderthal, care a trăit in Europa cu 40.000 ani inaintea erei noastre. Era un animal firav și lipsit de rezistență. Nu cunoștea decit unele unelte. Focul ii era incă o enigmă. Din aceste motive a și dispărut, in vreme ce urmașul său, Omul din Cro-Magnon, a devenit tatăl Europei occidentale, a creat o civilizație puternică și statornică, iar cultura lui inaintată a pus bazele culturii paleoliticului european.

In același timp, la noi a apărut civilizația destul de inchegată a localnicilor din peștera Șandindun, nu departe de cea de la Cijoukudian. Recent, la Dințun, la 15 kilometri de albia fluviului Fen-he, s-au descoperit alte fosile vechi, și ele de vreo 100.000 de ani. Din aceste rădăcini infipte adinc in timp, s-a născut omul chinez. In afară de aceste specimene, care ne sint bine cunoscute, iată că vin noi date să ne completeze istoria antepaleolitică. Printre acestea sint multe care au rămas incă vii in memoria popoarelor. Este vorba de uriași, de giganți...

Legendele cu privire la populațiile Man, molarii uriași atit de frecvenți in farmacopeea indoneziană și chineză, maxilarul pe care l-am comunicat la timpul potrivit, m-au făcut să ajung la concluzia existenței unei rase de uriași — rasa Giganthropilor. După datele

sumare pe care le posed, el ar fi trăit în regiunea cuprinsă între izvoarele Brahmaputrei, Gangelui și Indusului, adică în sudul Regiunii Autonome Tibetane. Socot că o cercetare minuțioasă la fața locului n-ar fi decît de folos. Am reuși să umplem golul în evoluția umană de la Sinanthrop la Omul din Heidelberg, am elucida problema atît de controversată a „Omului zăpezilor" și pe aceea a Ramapithecului, pe care eu personal îl socotesc preominian și nicidecum ominian antepaleolit, cum pretind savanții britanici.

Li Cian-su nu mai așteptă să contenească aplauzele și plecă spre fundul sălii, zîmbind stingherit. I se luase o piatră de pe inimă. Spusese tot ceea ce știa într-un stil mai mult decît lapidar. Își șterse fruntea, care-i era brobonită de sudoare, sorbi o înghițitură de limonadă și, cînd ridică ochii, văzu pe estradă un coleg de-al său care-și pregătea notițele:

— Aș vrea să-i dau o mînă de ajutor tovarășului meu. Recent am descoperit un document de o mare importanță al cărui sens nu-l pot pătrunde în întregime. Bănuiesc că e vorba și de o metaforă. Am găsit, printre alte obiecte, la săpătura din Mian-Tang o carapace de broască țestoasă cu o inscripție în stilul „guven", adică în scrierea veche a secolului al XIII-lea dinaintea erei noastre. Iată conținutul:

„În peștera păzită de dragoni, acolo unde veșnic arde lumina lui Djan-Tai, trăiește uriașul Huang-Ki. Nu te apropia, străine, de lumină căci vei muri. În peșteră să intri numai după asfințit, cînd muntele Șu-mir-o este luminat dinspre apus".

Aceasta e inscripția. N-am idee ce valoare poate avea. În orice caz, muntele pomenit face parte din lanțul Kailas, din sudul Tibetului. După cum știți, Șu-mir-o este denumirea chineză a muntelui numit de indieni Djayanta Devy. Acum, ca antropolog și arheolog, aș încerca să elucidez cele scrise pe carapace, comparînd-o cu materialele contemporane.

Li Cian-su devenise dintr-o dată palid. Numele muntelui mai ales i-a dat o verigă nouă, una pe care o căuta de mult. În vechime, deci, se cunoștea existența unor ființe umane de dimensiuni gigantice. Or, toate datele pe care le avea culese pînă în acel moment îl îndreptau spre un singur punct: Tibetul de sud și mai precis munții Kailas. Nu mai putea fi nici un fel de coincidență. Trebuia să plece acolo cu orice risc. La repezeală scrise un bilet pe care-l trimise președintelui secției. Acest fapt îl puse pe jeratic. Nici nu mai luă în seamă cele ce urmează. În sfîrșit, cînd președintele se ridică și ceru să se facă liniște, Li simți cum inima încearcă pur și simplu să-i evadeze din piept.

— Consider, spuse acesta, că avem dovezi suficiente spre a întreprinde o expediție științifică de mari proporții. Este cazul să anunț încă o dată că ne vom putea bucura de ajutorul unor tineri savanți, ca tovarășa Tatiana Tumanova, candidată în științe, Alexandru Merișor, candidat în științe al Universității din București, și, în sfîrșit, Frantisek Sprna, un distins optician aflat în concediu în țara noastră și care dorește să participe la o astfel de întreprindere în calitate de operator cinematografic.

Toți vorbitorii, cu mici excepții, s-au pronunțat pentru organizarea expediției complexe. Acum, că sîntem de acord, vreau să vă

mai aduc la cunoştinţă că am primit şi o invitaţie. Universitatea din Madras va trimite o expediţie cu caracter antropologic şi paleontologic în nordul Caşmirului sub conducerea cunoscuţilor oameni de ştiinţă Chandranand Das Purun şi profesorul Sir John Reed de la Oxford, însoţit de James O'Flanagan, geofizician. Ei ne invită să le dăm concursul. Ţelul lor este descoperirea de noi ominizi, descendenţi din Ramapithec, strămoşul oamenilor fosili din India.

*
* *

In timp ce la Şanhai avea loc această şedinţă, în India se întruneau două grupuri de oameni cu scopuri diametral opuse. Primul grup se întrunise la Lahore, sau mai bine zis se organiza acolo. Erau membrii expediţiei indiene. La Lahore îşi completau ultimele date cu privire la documentare, pentru ca de acolo să plece în nordul Himalaiei.

Pe terasa hotelului „Star of India" se odihnea, întins pe un fotoliu adinc de pai, un bărbat trecut de 60 de ani. Era destul de înalt şi, din pricina slăbiciunii sale, părea deşirat. Ca orice britanic aflat în India, mergea îmbrăcat cu pantaloni scurţi, dar avea pulpele înfăşurate cu grijă în moletiere. Din acest motiv, cei care-l vedeau nu se puteau abţine să nu ridă de el. Lingă dinsul, stătea un irlandez robust, cu părul roşu zburlit şi care fuma necontenit. Un al treilea încheia cercul. Era un indian îmbrăcat în haine uşoare de mătase. —

— Cu jeep-ul? Nu merg! spunea cu încăpăţînare lunganul. Ce, au dispărut de pe pămînt elefanţii şi caii? Bătrînele mele ciolane britanice nu vor trece Gangele decît, reţineţi vă rog, în modul adecvat mediului ambiant... m-da... asta-i formula... al peristazei*...

— Dar, sir John!...

— Mister O'Flanagan! Mijloacele moderne denaturează fără nici un fel de discuţie sensul paleontologici.

— Imi permiteţi, mister?

— Pardon, sahib Chandranand, sînt „sir"... Vă rog să nu uitaţi! E sangul nobil cucerit de străbunii mei în războiul celor două roze...

— Respect... sir Reed... mergem atunci cu trenul pînă la staţia terminus. De acolo, cu caravana de autocamioane pînă la Handuitse, iar pe munte, călare. Sinteţi de acord?

— M-da! In fine... Totuşi poezia unei astfel de întreprinderi este stricată de aceste maşinării lătrătoare care ucid, m-da... capitalul nervos... Acum încă, m-aş duce să vizitez templul maimuţelor.

Neexistind nici un fel de obiecţie, sir John Reed, tăcutul James O'Flanagan şi doctorul Chandranand Das Purun se pregătiră de plecare.

*
* *

In aceeaşi dimineaţă, din oraşelul Ambala, plecase în mare viteză spre Srinagar, capitala Caşmirului, o limuzină şofată chiar de Ananda Singh în persoană. Pe bancheta din spate dormeau doi

* Peristază — mediu ambiant.

lungi. După ce-au făcut o haltă de o oră într-un sat pentru umplerea cu apă rece a radiatorului supraîncălzit, limuzina porni din nou și ajunse la Srinagar la miezul nopții. Mașina străbătu orașul în mare viteză și intră cu un viraj periculos în curtea palatului unui mare demnitar.

— Hei, sir! Am ajuns, făcu Ananda Singh scuturîndu-și pasagerii, care nu-și întrerupseseră somnul decît în timpul mesei.

— Ce-i? Ooh! Unde sîntem?

— La Ismael-Khan!

— Aha! Bine... du-te dumneata și anunță-ne. Cel care vorbise era mărunțel și cu o figură destul de spălăcită, pe cînd celălalt, cu capul încoronat de o coamă leonină, avea o statură atletică.

Pe cînd Ananda se îndrepta spre o intrare a palatului, cei doi se dădură jos din mașină și se întinseră de le trosniră oasele și încheieturile amorțite.

— Cum vrei să te prezint? Joe Strowberry, Glyn Borrowth, Mike Chase, Merick?

— Dă-l dracului, Günther, nu-i nevoie să mă prezinți deloc. O să mă cunoască și fără recomandația dumitale, oricît de grațioasă ar fi ea...

— Să nu lasă pe urmă vreo încurcătură...

— Încurcătură... ridică plictisit din umeri Strowberry. Apoi îl aținti pe Kriegsfeld cu privirea. Oare nu s-o găsi în cocina asta de porci vreun strop de whisky?

În acel moment, reapăru Ananda Singh însoțit de o gardă formată din patru soldați îmbrăcați multicolor.

— Poftiți, sir! Înălțimea-sa vă așteaptă! Cei doi mormăiră ceva și intrară urmați de soldați. După ce trecură prin cîteva încăperi luminate slab, porniră pe un culoar lung și boltit, unde, din loc în loc, erau agățate de perete torțe aprinse.

— O avea harem gorila asta bătrînă? întrebă Strowberry.

— Nici o grijă că nu ți-l pune la dispoziție... răspunse ironic Kriegsfeld.

După cîteva minute, fură primiți de un om îmbrăcat în negru, care-i conduse într-o încăpere destul de mică și sărăcăcios mobilată.

Kriegsfeld își plimbă privirea de-a lungul pereților, în timp ce tovarășul său, așezat comod pe un scaun, își cerceta încărcătorul pistolului, pe care îl completă cu încă două cartușe.

Pe nesimțite, se dădu de o parte o perdea și în cămăruță intră un bătrîn înalt cu părul alb. Figura lui imobilă nu trăda nici o urmă de surpriză.

— Vă salut, domnilor!

— Cu toată stima, răspunse grav Strowberry, pe cînd Ananda Singh făcu o plecăciune adîncă.

— Am onoarea, domnule ministru!

— Nu mai sînt ministru, Herr Kriegsfeld, răspunse sec Ismael Khan. Să venim direct la chestiune, pentru că vă văd osteniți. Dumneavoastră doriți să întreprindeți o călătorie în nordul țării mele. După cîte îmi amintesc, însă, v-ați instalat undeva pe un munte... Dacă nu mă înșel, e vorba de continuarea cercetărilor fostului dumitale profesor, Karl Wassa, nu? se adresă el lui Kriegsfeld. Dacă mai aveți nevoie de ceva, spuneți-mi... Vă stau la dispoziție...

— Da... ar mai fi ceva... începu Strowberry. Voi vorbi concis

ca în Far West. Primul punct: Ananda Singh rămîne aci la dispoziția dumneavoastră. Va fi omul nostru de legătură...

— Dar...

— Vă rog! Deocamdată vorbesc eu. Al doilea punct: ne mai trebuie... material uman pentru experiențe și... în sfîrșit ultima problemă. Niște nebuni vor să ni se amestece în ciorbă — e vorba de expediția lui Purun, care, colac peste pupăză, i-a anunțat și pe chinezi. Misiunea dumneavoastră, că de aia vă plătește șeful...

— Mister... am uitat cum vă cheamă...

— Spune-mi cum vrei! replică Strowberry brutal.

— Da, parcă Strowberry... Uitați că vă aflați în casa mea?...

— Joe!...

— Tu, Günther, nu te băga, iar tu, mutră tuciurie, se adresă el lui Ananda, care înghețase, nu mai holba ochii că te pocnesc... Acum să revenim la oile noastre. Sînt în casa dumitale, făcută cu banii șefului pentru care lucrezi de 20 de ani bătuți pe muchie. După ce n-ai fost capabil să oprești măcar telegrama trimisă de indieni la Șanhai, vrei să mai joc de bucurie? Vezi să nu dansez jocul scalpului, că... n-o să-ți convină... Poruncește să-mi dea whisky!

— Aveți aci de băut...

Strowberry se repezi avid spre un dulăpior mascat în zid. Luă o sticlă și-și umplu un pahar. Trase o înghițitură și imediat o scuipă pe jos:

— By devil*. Ce-i poșirca asta scîrnavă?

— Whisky cu sirop de banane! surîse Ismael Khan.

— Ascultă, bărbosule, dacă-mi făceai asta în țara mea, te scoteau din tavernă ciuruit. Te rog să nu-mi mai umbli cu figuri de astea, că nu le înghit...

După ce bău whisky-ul adus de un lacheu, Strowberry se mai liniști puțin. Kriegsfeld se retrăsese într-un colț cu Ananda Singh și Ismael Khan și vorbi ceva cu el în șoaptă și foarte repede. Conversația avu loc în limba cașmiriană.

— Ce tot bodogăniți acolo?

— S-a făcut, Joe! Îi atacă oamenii lui Ismael Khan la trecerea prin strîmtoare.

— Și dacă vine expediția chineză...

— Să ajungă întîi pînă aci... vorbi demnitarul cașmirian la fel de ironic, cum o făcuse de la bun început. Eu însă v-aș sfătui să plece careva dintre dumneavoastră la Lahore. Atacul, Herr Günther... mai tîrziu...

*
* *

Ploua cu găleata, așa cum numai la tropice poate să toarne. De două zile, locatarii hotelului „Star of India" nu-și părăsiseră camerele. Bineînțeles, oamenii de afaceri, care trebuiau să plece în oraș, ieșeau însoțiți de un „boy" indian care ținea deasupra lor o uriașă umbrelă. Totuși, chiar sub protecția ciupercii de pînză, puhoiul de apă îi pătrundea pînă la piele, iar picioarele li se afundau în clisa groasă amestecată cu bălegarul vitelor sfinte, care, ca și la Benares, circulau libere prin tot orașul.

Tocmai într-o astfel de zi, sir John își găsi de lucru la muzeul orașului, de unde se întoarse murat și plin de noroi.

---

* La dracu!

— Hm! Oraş barbar... porcărie!... bombănea el în timp ce se spăla. Să nu poţi să circuli în oraş din cauza murdăriei. M-da, in fine!

Soneria ţirîi scurt. Sir John, pe jumătate dezbrăcat, se încălţă în fugă şi se duse lipăind spre uşa pe care o întredeschise. În faţa lui se afla un individ bine legat, elegant, dar deosebit de palid. Individul avea o pereche de mustăţi şi o barbă de-a dreptul înfricoşătoare.

— Domnul doctor Reed?

— Cu cine am plăcerea?

— Michael Chase e numele meu. Am venit să vă rog să-mi daţi un sfat, o mînă de ajutor...

— Un moment, vă rog, spuse bucuros sir John. Un singur moment, să mă îmbrac!

După ce-şi trase pe el un halat şi se încălţă omeneşte, îşi invită cu un gest larg interlocutorul.

— Domnule doctor, am febră quartă şi, cum am văzut numele dumneavoastră, celebru pe cele patru continente, înscris în registru, am venit să vă rog să-mi daţi o consultaţie.

— Mă iartă, domnul meu, făcu sir John grav. Nu sînt medic. Profesiunea mea e paleontologia, studiul animalelor pre şi protoistorice. Dar de vindecat, fără nici o îndoială că vă pot vindeca... L-am întors din infern chiar şi pe principele de Luxemburg...! Cunosc vechi şi infailibile metode brahmane...

— Aaa!... formidabil... rosti Michael Chase cu voce tremurătoare. Celebrul sir John Reed... descoperitorul...

— ...osuarului * din Amadumba, Karmadji, etcetera etcetera...

— ...exact, etcetera etcetera... Cum de nu v-am cunoscut pînă acum? Eu, geograf, să nu vă fi cunoscut?! se lamentă Chase. Nu-mi poate fi iertată o asemenea greşeală. Acum însă vă rog să mă socotiţi nu numai printre admiratorii dumneavoastră...

— Ooo!

— ...ci şi printre prieteni...

— Desigur, dragă colega... Şi, cum vă spuneam..., cunosc medicina veche indiană... Vă prepar imediat o băutură! Vă spun sincer... e pe bază de plante, dar... vezi, asta n-au ştiut-o nici măcar brahmanii. Eu pun — *nota bene*! — încă ceva... să nu vă mire... cîteva coleoptere şi arachnide... Dacă nu doriţi, nu vă pun...

— Mă rog, dacă ţineţi neapărat... vă stau la dispoziţie, răspunse galeş Chase.

— Atunci, scuză-mă te rog...

De cum părăsi bătrînul camera, figura lui Chase se transformă dintr-o dată. Deveni aspră şi o cută i se încrustă pe frunte.

— Cine naiba ştie ce porcărie mi-o da să beau...! Dar lasă, îl pun pe dumnealui să bea întîi şi pe urmă văd eu... Cu o mişcare de expert, trase la repezeală un carnet care se vedea ieşind din buzunarul hainei lui sir John agăţată pe cuier. Îl parcurse o clipă şi, cu aceeaşi dexteritate îl puse la loc. Erau numai notele de cheltuială. Apoi mîna i se strecură înăuntrul hainei. Prin căscătura buzunarului, întrevăzu planurile expediţiei. Înainte însă de a le scoate, uşa se deschise. Chase îşi scoase fulgerător batista şi prinse a-şi şterge de pe frunte o transpiraţie închipuită.

* Osuar — mormînt colectiv.

— Să bei acum cît e fierbinte!... îl îndemnă părintește sir John.

— Nu o rea?

— Nooo! Uite, dacă vrei, sorb și eu din ea.

— Chiar te rog!

După ce-și muie buzele, englezul se schimonosi a greață atît de elocvent încît dacă n-ar fi fost mai puternică dorința de a rămîne pentru a pune mîna pe documentele rîvnite, Chasa i-ar fi zvîrlit bătrînului băutura în obraz. Totuși, stăpînindu-se, ba chiar cu o figură zîmbitoare, luă ceașca în care pluteau coji de fructe, scoarță de copac, iar pe fund niște gîndaci și păianjeni opăriți.

În mod mecanic, cu dexteritatea lui de vechi băutor de whisky, Chase dădu pe gît cam o treime din lichid și, poruncitor, îi întinse lui sir John cana înapoi:

— Ia-o de aci! se zbîrli fioros Chase. Apoi strecură printre dinți. N-o să ți-o iert, fii sigur!

— Pardon?

Și de unde pînă atunci fusese hotărît să pună mîna pe documente, deodată țîșni în picioare și hîrîi laconic:

— Vă mulțumesc!

Se întoarse pe călcîie ținîndu-se cu mîna de gură.

— Cu plăcere... cu plăcere... răspunse sir John surizător.

*

* *

Îngrijitoarea etajului la care locuia sir John blestemă apoi mult timp pe vizitatorul savantului paleontolog pentru murdăria făcută pe toată sala.

*

* *

Seara, cînd ploaia părea că se mai temperase, sir John, O'Flanagan și Das Purun coborîră în clubul hotelului. Singur la masă, arborînd o figură jalnică, stătea într-un colț noul prieten al lui sir John.

— Aaa... dragă colega Chase... Vino la masa noastră!

— M-da, mulțumesc, mîrîi acesta aruncîndu-i paleontologului o privire asasină. Se ridică greoi, apoi, zîmbind strîmb, se îndreptă spre masa celor trei.

— Cum te simți?

— Mult mai bine... Mai bine... Așa că mîine voi putea pleca spre Tibet...

— Unde?

— Spre Tibet..., răspunse Chase mîngîindu-și barba. Dumneavoastră unde plecați?

— Cam în aceeași direcție... răspunse imediat O'Flanagan. Dar nu atît de repede ca dumneavoastră. Mai rămînem aci cel puțin o lună.

— Totuși, mister O'Flanagan, dacă primim...

— Durează, sir John, durează, accentuă și Purun, căruia nu-i făcea plăcere, ca de altfel nici lui O'Flanagan, ca primul venit să-și bage nasul în lucrările lor.

Amîndoi știau din experiență că nu era recomandabil să discute cu orice necunoscut problemele care-i frămîntau. O vorbă scăpată și ideile lor puteau ajunge în mîna cine știe cui... Din acest motiv, celor doi savanți prezența lui Chase nu le făcea nici o plăcere...

— Îmi pare rău, v-aș fi însoțit o bucată de drum. Dacă mai zăboviți o săptămînă, v-aș mai putea aștepta...

— O... o săptămînă... Dar de ce să ne așteptați? Noi ne îndreptăm spre munții...

— Altin Tag..., făcu repede Purun.

— Cum Altin Tag? Kailas... îl corijă sir John de-a dreptul indignat.

— Ei, oftă Chase opărit ca vulpea lui Esop. Eu nu vă pot însoți acolo, ridică însă din umeri. Din întîmplare, eu chiar plec spre Altin Tag... Mi-ar face însă bucurie să ne mai întîlnim.

*

* *

Strowberry rămăsese la fel de palid precum se prezentase lui sir John Reed. Tenia căpătată de la vopseaua cu care „se făcuse palid" nu se ștersese însă, ci se adăugase paloarei căpătate în urma „tratamentului brahman". De două zile, de cînd se întorsese de la Lahore, unica lui preocupare a fost somnul și whisky-ul. În timpul în care se îmbăta, desfășura un pomelnic atît de bogat de înjurături și blesteme încît cel mai netrebnic „traper" din străfundurile Arizonei s-ar fi holbat scandalizat de atîta imaginație.

Acum, stătea în capul oaselor și mîngîia cu duioșie o sticluță de gin. Pe un fotoliu de pai, de lîngă el, se tolănise Kriegsfeld.

— Te-ai trezit, Joe? Putem vorbi o clipă?

— Ce vrei?

— Trebuie să plecăm, asta vreau. Am aranjat totul. Aparatele au ajuns sus la peșteră, ușile mecanice și trapele au fost aranjate, rămîne numai să ne punem în mișcare...

— Hindușii pleacă peste o lună, chinezii nici n-o să ajungă... Și în fond, eu vreau să mai stăm aci. Avem tot timpul. Tu, dacă vrei, n-ai decît s-o întinzi. Eu mai am ceva de lucru aci... În haremul Khanului...

Kriegsfeld se ridică și, vădit iritat, părăsi camera bufnind ușa de perete. Rămas singur, Joe încercă să adoarmă din nou. Se perpeli cînd pe o parte, cînd pe alta, dar nu reuși nici măcar să ațipească. Bău o cafea neagră tare, care-i mai alungă aburii alcoolului și, clătinîndu-se, se îndreptă spre salonul lui Ismael Khan. Era plictisit. Socotea că Günther are totuși dreptate. Dacă erau toate pregătite, ar fi fost într-adevăr mai bine să plece...

— Să trăiești, bărbosule! îi salută el pe Khan. Ai aranjat oamenii?

— Bineînțeles, prea iubite domn! A rămas însă un singur amănunt de pus la punct...

— Ce amănunt?

— Vezi, mister Strowberry, finanțele nu-mi ajung pentru plata celor din tribul Mulalaka... E vorba de escorta care vă va însoți... Mi-e teamă să nu aveți vreo neplăcere pe drum.

— Nu, zău? făcu Joe ironic. Ai primit toți biștarii... Ce mai umbli cu fofirlica!? Crezi că se prinde?

— Atunci nu veți pleca... rosti posomorît Khanul.

— Șefule, te joci cu propria-ți scăfîrlie! Observ, continuă americanul privindu-l țintă, observ că ai un scalp minunat care i-ar face plăcere și lui Manitu... Eu plec astăzi, și oamenii pe care vreau să-i iau mă vor asculta ca niște mielușei... N-am nici o teamă...

Cu un zîmbet imperceptibil de superioritate, Ismael întinse mîna spre un buton. Se auzi țiriitul scurt al unei sonerii și aproape imediat năvăli în marele salon o trupă de oameni perfect înarmați.

— Discută cu ei... Eu nu pot face nimic! Să hotărască singuri!

De data asta, Joe Strowberry începu să rîdă în hohote ținîndu-se de burtă:

— Mă, tu ăla, se adresă el unui mulalaka înfășurat pe cap cu un turban enorm. Fă-te mai aproape. Încă un pas, băiatul tatei!

Indigenul nu apucă să facă pasul, că imediat răsună bubuitura unei împușcături. Moțul de pene din vîrful turbanului, retezat net de glontele lui Strowberry, zăcea pe pămînt la picioarele lui. O clipă, toți rămaseră năuciți, apoi, făcînd rapid stînga-mprejur, se bulucîră spre ușa prin care intraseră.

— Stați! răcni iar Strowberry. Zăpăciți, se întoarseră în sală. De data aceasta, aventurierul își înfundă mîinile în buzunare și, scoțîndu-le cu un gest de prestidigitator, aruncă prin încăpere doi pumni de anași și rupii de argint. A doua oară se născu o învălmășeală, de data aceasta și mai mare decît prima dată. Viitorii membri ai escortei se băteau pentru fiecare bănuță.

— Vezi, bărbosule? Cu zevzecii ăștia vrei să mă șantajezi! Nu merge! Te credeam mai deștept. Dacă vreau, îi și pun să te lege și poruncesc să-ți taie capul.

— Cu toate astea, și eu dacă vreau, nu veți pleca, se încăpățînă Ismael Khan. Și, fără să piardă o clipă, răcni un ordin în cașmiriană.

Lăsînd neculeși ultimii pitaci, năimiții se repeziră pe neașteptate spre Strowberry cu armele gata să dea ultima lovitură.

— *Hands up! Udjoi uta!* răsună din spatele lor vocea calmă și hotărîtă a lui Kriegsfeld. De după o perdea grea de brocart, apăruse Günther însoțit de Ananda Singh. Pe podeaua de mozaic zăngăniră strident armele aruncate de oamenii lui Ismael.

— Ordonă-le să plece! porunci rece Ananda, ai cărui ochi luceau ca ai panterei.

După cîteva clipe, în salon rămaseră numai protagoniștii principali. Figurația ieșise mînată de automatul indianului.

— Acum între noi, gorilă nemernică! scrîșni furios Strowberry.

— Stai, Joe, aranjez eu!

Kriegsfeld își puse pistolul pe masă cu țeava îndreptată spre Khan.

— Ismael, noi ne cunoaștem din '29. De ce să ne certăm, o luă el cu binișorul. Cît mai vrei?

— O sută de mii!

— Patruzecișicinci!

— Nu, o sută!

— Imposibil mai mult de patruzecișiopt!

— Să zicem... nouăzeci...

— Cincizeci...

— Sub optzecișicinci, nici un cent...

— Bine, să batem palma la cincizecișitrei...

— Stai, Günther! interveni Strowberry.

— Ai răbdare... Deci într-o săptămînă ai cincizecișicinci și cu asta basta... Mai mult nu mai dăm!

O lucire stranie îi licări în ochii căprui. Părea un lup care, avîndu-și prada, căuta bucata cea mai bună pentru a o rupe mai întîi.

— Dacă îmi dai șaizeci, oftă Ismael Khan, sînt de acord.

— S-a făcut! cedă Günther. Pregătește totul pentru mîine dimineață! Ananda, după cum am stabilit, rămîne aci. Legătura cu noi și cu „șeful" o va face el.

*

* *

Seara, pe cînd toți jucau bridge pe terasa palatului, veni înspăimîntat, cu fața scăldată în sudoare, unul dintre oamenii de încredere ai lui Ismael Khan.

— Măria ta!

— Ce-i, ce s-a întîmplat, Mamed?

— A dispărut....

— Cine?

— Caseta cu diamantele doamnei kasehi! *.

— Hoț netrebnic!

Ismael Khan sări în picioare galben ca și ceara. Tulburarea i se citea pe față, dovedind că primise o lovitură cumplită.

În schimb, Strowberry sorbea ca niciodată un pahar cu sirop parfumat cu iasmin.

*

* *

Dimineața, pe cînd Kriegsfeld și Strowberry plecau spre cul-

* Kasehi — favorită.

mile veșnic înzăpezite ale munților Kailas, Ismael Khan își mai plîngea pierdutele nestemate ale favoritei sale.

Drumul pînă la muntele lui Djayanta Devy sau Muntele de Cristal, cum îi mai spuneau cașmirienii, după puțin îl făcură în jeep-uri. Sus, la peșteră, erau așteptați de Djailar, un nepalez puternic, pe care Ismael li-l dăduse ca ajutor și supraveghetor al lucrării. Cu mîndria unui constructor, acesta le arătă ușile mascate din stînca de granit, care se deschideau și se închideau la o simplă apăsare de buton, trapele, coridoarele fără de sfîrșit care nu duceau nicăieri. Se construise acolo un adevărat labirint, în mijlocul căruia se afla o mare peșteră centrală, apărată de ochii oricărui vizitator inoportun. Acum, plăcile de material plastic care îi acopereau pereții dădeau văgăunii aspectul unui laborator de alchimist modern minus retortele de rigoare. În încăperea centrală, se afla un enorm tablou de comandă de unde erau dirijate aparatele laboratorului, erau semnalate toate mișcările de pe căile de acces spre laboratoare, iar într-o nișă special amenajată era instalată o mică pilă atomică.

Într-o sală alăturată se afla aparatura pentru izotopi, în alta o mică sală de operații, apoi camerele celor doi prospectori și, în sfîrșit, în fund — o văgăună cu cîteva grote închise cu gratii groase de fier. Acolo, după spusele lui Kriegsfeld, urmau să fie ținute animalele de experiență.

Günther îl trase la o parte pe Djailar după ce vizită toate încăperile.

— Ce-ai făcut cu oamenii? I-ai lichidat? îl întrebă el în șoaptă.

— S-a făcut, șefule!

— Bine! Cîți au mai rămas?

— Optsprezece!

În acest timp, Strowberry controla depozitele de muniții și alimente. Părînd mulțumit de rezultat, porunci să se scoată de acolo cîteva lădițe cu sticle de saké și arac, două feluri de rachiu foarte tare denumit și rachiu de orez, un butoi cu pemmican și altul cu alcool curat.

Cînd Günther se reîntîlni în sala mare cu asociatul său, făcu pe surprinsul văzînd perspectivele unui ospăț în plină desfășurare. Ca să nu pară lipsit de mărinimie, dărui și el o ladă cu conserve și, după vreo oră, cînd la ordinul său cîțiva oameni din escortă se întoarseră cu doi berbeci proaspăt vînați, se încinse un bairam care i-ar fi lăsat gura apă și lui Pantagruel *. Spre miezul nopții, cei treizeci de oameni din escortă și muncitorii rămași sus zăceau beți criță pe lespezile peșterii. Singurii treji erau Strowberry, Kriegsfeld și Djailar.

— Günther, e gata! rosti rînjind Joe.

— În regulă! Djailar, trezește cum știi doi gealați și du avortonii ăștia ai umanității acolo unde ți-am spus.

Mai mult singur, Djailar cără pe cei aproape cincizeci de oameni în văgăunile despre care se spunea că vor servi pentru experiență. Treaba era făcută. Acum începu un al doilea ospăț la care participau numai cei doi aventurieri.

---

* *Pantagruel* — uriaș legendar, erou al celebrului roman scris de Rabelais „Gargantua și Pantagruel".

*
* *

Intr-un compartiment de clasa întîi a expresului Pekin-Şanhai, călătorea Tania Tumanova, însoţită de un băieţaş de vreo 13 ani.

— Tania, ce crezi, se întoarse băiatul spre ea, vom afla oare vreo veste despre Iurii? Că doar de la Şanhai a dispărut...

Tania, care era cufundată în lectura ultimului număr din comunicările Academiei de ştiinţe a Republicii Populare Chineze, tresări.

— Ce-ai spus, Petea?

— Uf! De ce nu eşti atentă cînd vorbeşte omul cu tine?

— Iartă-mă, omule, dar trebuie să mă pregătesc pentru expediţie. Ce voiai să ştii?

— Te-am întrebat despre Iurii, repetă Petea cu glasul scăzut. Poate-l vom regăsi. Mi-e tare dor de el. Doar mi-e singurul frate.

Tania oftă şi preferă să privească îndelung arabescurile fine ale tamariştilor care se profilau în zare spre ţărmul mării.

Intr-un tîrziu, îi răspunse:

— Crezi că mie nu mi-e dor? Şi eu mă zbucium ca şi tine. Ar fi minunat să aflăm ceva despre Iurii...

— Vezi, Tania, mai bine luam avionul, trenul merge mult prea încet. Aşa însă, în loc să fi zburat în zece ore pînă la Şanhai, trebuie să ne tîrîm trei zile.

*
* *

Se înnoptase. Petea adormise. Tania se plimba îngîndurată pe culoar fumînd ca o începătoare o ţigară chinezească primită de la un vecin de compartiment. Privirile stăruitoare ale unui tînăr zvelt cu păr castaniu şi îmbrăcat într-un trening o iritau. Se uita la ea ca la o veche cunoştinţă, ba chiar, la un moment dat, îi şi zîmbi. Asta era prea de tot! Tania tocmai se gîndea cum ar fi fost mai politicos să-l repeadă, cînd tînărul se apropie cu îndrăzneală şi o întrebă:

— Ce mai faceţi?

— De unde mă cunoşti?

— Vă cunosc şi încă destul de bine. Că dumneavoastră nu mă cunoaşteţi nu mă miră. Era şi normal.

— Mai normal ar fi să-ţi vezi de drum...

— Asta o şi fac. Deci iată-ne împreună!

— Uite ce este, domnule... N-am nici plăcerea, nici dorinţa să vă cunosc...

— In cazul acesta, sînt dezolat că va trebui totuşi să mă ai multă vreme în apropiere.

Şi, luînd o poziţie marţială, rosti grav:

— Permiteţi-mi să mă prezint: sînt Alexandru Mcişor, speolog, candidat în ştiinţe.

Faţa Taniei se destinse şi izbucni în rîs:

— Cum de m-ai identificat? spuse ea de astă dată pe un ton prietenos. Doar nu sînt stalactită...

— După „Komsomolskaia Pravda"... Era un reportaj, ţin minte şi acum, pe pagina a treia, stînga sus, despre metodele rapide de prospectare a zăcămintelor de molibden şi wolfram. Splendidă fotografie! In primul moment am crezut că văd chipul Larionovei...

Pe obrazul Taniei surîsul pieri. Întinse mîna și spuse cu răceală.

— Iată deci că ne-am cunoscut. Nădăjduiesc că vom avea o colaborare fructuoasă. La revedere!

Și turtind în scrumieră țigara, se întoarse și intră în compartimentul ei.

Capitolul II

Unde Petea Tumanov recunoaște că este un om fără suprafață. Revenindu-și din modestie, Petea își enumeră virtuțile. O idee teribilă îl face să se resemneze brusc. Condițiile capitulării. Petea cauzează o catastrofă a aviației teledirijate. În care se vede ce se întîmplă cînd un scriitor se întîlnește cu eroul său pozitiv. Scriitorul își fotografiază „eroul". „Eroul" se îndrăgostește de o micuță chinezoaică și dobîndește libertatea mult visată.

Petea Tumanov mergea bosumflat alături de cumnata lui, iar în clipa cînd se deschise poarta taberei, mintea băiatului prinse a goni febril. O strînse de braț pe Tania, dar n-apucă să rostească nici un cuvînt, căci însoțitoarea lui îi atrase atenția asupra feericului parc pe care-l străbăteau.

— Nu-i așa că-i minunat?!

În clipa aceea însă, lui Petea nu-i spuneau nimic nici codrii umbroși, nici sălciile care-și muiau frunzișul în apa îmbietoare a lacului. El știa că va fi lăsat în tabăra internațională de pionieri din Șanhai aproape două luni de zile, și gîndul acesta i se părea insuportabil. Dacă la sfîrșitul anului școlar i s-ar fi propus acest lucru, ar fi fost din cale afară de fericit, doar nu orice băiat de 13 ani are prilejul să stea atîta vreme în China. După ce aflase însă că Tania va porni într-o expediție în Tibet, Petea nu mai avea nici o bucurie să rămînă „inactiv" la Șanhai. Tot farmecul pe care trebuia să-l aibă familiarul ceremonial pionieresc săvîrșit în acel cadru exotic era adumbrit acum de fantasticele aventuri ale Taniei, cu atît mai fantastice cu cît el, Piotr Tumanov, nu va lua parte la ele.

— Tania! își modulă el glasul pe notele cele mai elocvente. Nu ți se rupe inima să mă lași așa, singur?...

— Ar putea să-ți fie rușine! îl apostrofă aspru Tania, căreia de fapt i se rupea inima că se desparte de „micuțul ei Petenka". Cum poți susține că vei fi singur cînd te afli printre prieteni?...

— Prieteni, prieteni, dar ia gîndește-te și tu! scoase băiatul noi accente sfîșietoare. China are o suprafață de zece milioane de kilometri pătrați, iar eu doar o înălțime de 1 metru 53!

Dacă detașamentul său de la Leningrad ar fi auzit tonul cu care „vajnicul comandant Pit" se văicărea, ar fi avut, preț de cel puțin trei săptămîni, o suficientă materie primă pentru cele mai nimicitoare manifestări satirice.

— Ești un prost! nu se putu stăpîni Tania și rîse; apoi îl trase spre pieptul său și-l sărută pe frunte. Dar Petea, care știa ce duș-

man primejdios şi îndărătnic are, nu avea deloc sentimentul victoriei. Într-adevăr, urmă — ce ar fi putut urma — o dojană.

— Ce legătură are suprafaţa Chinei cu înălţimea ta? Asta-i o comparaţie de om înapoiat!

— Ba e o comparaţie bună, numai că m-am grăbit. Ţi-am spus înălţimea ca să-ţi dau o imagine a suprafeţei. Ce suprafaţă poate să aibă un om cu o asemenea înălţime!

Şi Petea făcu o strîmbătură plină de dispreţ faţă de propria lui suprafaţă.

— Eşti mic!? făcu Tania, de parcă atunci ar fi înţeles pentru prima oară ce voia băiatul.

— Da, sînt mic şi tu mă laşi singur în marea Chină, accentuă el pe penultimul cuvînt.

— Ei, vezi de ce nu-i nimic de făcut? Fiindcă eşti mic. Cum o să trag după mine un ţînc cu o înălţime atît de infimă, un copilaş care nu ştie să facă o comparaţie ca lumea şi care se sperie de cîteva milioane de kilometri pătraţi, deşi acolo se află sute de milioane de prieteni?

Petea îşi dădu seama plictisit că de pomană îşi bătuse gura: drumul pe care apucase era greşit. Îşi lăsă rucsacul jos şi, ridicîndu-şi privirile spre cumnata lui, spuse fără să clipească:

— La drept vorbind, nu sînt chiar atît de mic.

Tania rîse:

— Aha, te-ai răzgîndit!

— Ba deloc! Doresc din tot sufletul să mă iei cu tine.

Glasul îi era acum deosebit de hotărît.

Faţă de această bruscă schimbare de registru, Tania nu spuse nimic, ci răspunse prin fapte: luă rucsacul şi porni mai departe.

— Nici tu nu crezi că sînt chiar atît de mic, îi strigă necăjit din urmă Petea. Parcă nu ştii! Cine l-a salvat de la înec pe Mişa Volghin? Petea. Cine a luat premiul pentru cel mai talentat cîine dresat? Tot Petea. Dar cu textilistul scoţian cine a vorbit în limba lui Swift? Iarăşi Petea. Dar poate că în munca organizatorică Petea nu se pricepe. Ba se pricepe! N-a luat detaşamentul său steagul pentru „impresionanta cantitate de peşte pescuit după metodele proprii"? Şi cine e cel dintîi pionier care a călătorit cu motonava „Iosif Stalin" şi a străbătut cu ea cinci mări? Din nou Petea! Şi asta fiindcă Petea e Petea, mic la stat, dar vesel, inimos şi chiar modest cînd nu este provocat...

Apoi atacă notele joase ale dezolării:

— De altfel, să ştii că sînt profund dezamăgit. De trei luni de cînd am aflat că vei întreprinde expediţia asta, am tot citit şi studiat cărţi în legătură cu Tibetul. Şi pe Prjevalski, şi pe Hus, şi pe Iukov, şi pe Sven Hedin, tot ce am găsit la bibliotecă... Cred că din punct de vedere etnografic sînt mult mai bine documentat decît tine... Ţi-aş putea fi, fără îndoială, de un nepreţuit ajutor... Dar, Tania, de ce nu-mi răspunzi?

Vă închipuiţi că în faţa unei asemenea desfăşurări de forţe şi argumente, orice răspuns ar fi fost zadarnic.

— Nu crezi că ar fi cazul să te răzgîndeşti? propuse deodată băiatul.

O clipă, Tumanova se simţi ca un aviator care pierde din înălţime. Fără doar şi poate, îi va fi tare dor de împieliţatul de Petea. Şi la urma urmei, trebuia să recunoască faptul că băiatul era în-

tr-adevăr un omuleț îndrăzneț, inteligent și întreprinzător. Il verificase de atîtea ori, iar la început, deși nu-i spusese, avusese de gînd să-l ia cu ea. Dar expediția în Tibet însemna totuși o grea încercare chiar pentru un om matur; dar mi-te pentru un copil, oricît ar fi el de isteț și călit. Așa că, pentru a-și da un oarecare timp de gîndire, îi răspunse cu răceală:

— Ce să-ți spun! Cred că l-ai umple de invidie pe orice agent de publicitate american care ar dori să facă reclamă unei noi gume de mestecat sau unui proaspăt praf de strănutat.

Și Tania arătă disprețuitor cu mîna în zare, unde fostul hotel „Broadway-Mansion" se profila plin de o țipătoare trufie, intr-un vulgar contrast cu grațioasa priveliște de stampă a grădinii în care se aflau acum.

— Mă jignești!

— Nu vreau să te jignesc, îi răspunse mai blînd Tania. Dar dacă tu recurgi la tertipuri nepermise...

— Ce să fac dacă și tu ești o încăpățînată!

Ultimele replici avură darul să reîncarce brusc atmosfera, și Tania își dădu seama că nu e bine să-l ia pe băiat în expediție.

— Te las aici nu din încăpățînare, ci fiindcă socotesc că așa este mai bine. Deocamdată eu port grija ta, iar tu trebuie să fii disciplinat și să mă asculți.

Petea o ascultase mohorît cu capul în pămînt.

— Sau crezi că ar fi fost mai bine să te urc într-un avion și să te trimit la Leningrad, acasă?

— Nu! exclamă iute și cu convingere Petea, care vedea că n-ar fi avut nici un rost să se realizeze această amenințare exprimată deocamdată doar sub formă interogativă.

— Mai ales că te vei distra foarte bine și aci!

— Da, da! se strîmbă el de parcă ar fi luat cea mai amară doctorie din lume.

— Uite, de pildă, ce frumos se joacă pionierii ăștia!

Și Tania îi arătă niște copii care stăteau la marginea unui mare bazin:

— Vezi cargobotul de colo? E condus de la distanță...

Intr-adevăr, nava era teledirijată de la o masă de comandă din apropiere.

— Eh, parcă n-am mai văzut de astea..., începu, blazat, să facă mofturi Petea. Deodată însă două cuvinte i se opriseră în minte precum, după ce privești o lumină puternică, imaginea strălucitoare îți stăruie pe retină chiar dacă ai închide ochii. „De la distanță! De la distanță! De la distanță!". Cuvintele astea începură să-l obsedeze și o idee năstrușnică prinse a crește în creierul său. O idee intr-adevăr teribilă, care-i făcu inima să bată cu viteza luminii, iar obrajii să i se înroșească și să i se albească pe rînd.

— Bine! rosti răspicat și ferm puștanul. Bine!

— Ce, bine?

— Rămîn aci!

— Și ce te-a făcut să te hotărăști așa, deodată? îl cercetă nu fără o oarecare îngrijorare cumnata lui. I se părea curioasă această neașteptată capitulare necondiționată.

— În primul rînd, cred că o să mă distrez destul de bine și aci, apoi am obosit să lupt cu morile de vînt ale hotărîrilor tale definitive;

în al treilea rînd, trebuie să restabilesc demnitatea mea stîlcită; şi, în sfîrşit, nu strică să încurajăm dezvoltarea spiritului de disciplină...

Cum, în timp ce debita aceste motive, Petea citi pe chipul Taniei o vădită neîncredere, se grăbi să adauge:

— De altfel, nu te las să pleci dacă nu-mi făgăduieşti ceva.

Îşi dăduse seama că doar punînd condiţii ar fi motivat resemnarea lui de a rămîne la Şanhai şi ar fi putut înlătura astfel anumite bănuieli încolţite în inima Taniei.

— Ei, ce vrei să-ţi făgăduiesc? îl întrebă cumnată-sa nu fără o oarecare bucurie.

— Să-mi promiţi că-mi vei strînge din locurile pe care le vei străbate toate florile, toţi fluturii, toate cristalele şi toate jucăriile mai interesante...

— Şi ce înţelegi tu prin „mai interesante"? îl cercetă cu prudenţă Tania.

— Ei, dacă întîlneşti o floare care înfloreşte să spunem o dată la o sută de ani, s-o culegi! Dacă dai de un fluture din cale afară de ciudat colorat, să-l prinzi! Dacă găseşti un cristal extraordinar, să-l iei! Dacă vei afla că un copil are un fluier grozav sau o praştie nemaivăzută, să-l rogi să ţi-o dea!...

— Crezi că altă treabă n-am decît să alerg după fluturi şi după fluiere? oftă Tania.

— Aşaaa! continuă nepăsător băiatul. Cînd vei ajunge la Lhassa, vreau să-mi trimiţi o scrisoare de cel puţin douăzeci de pagini, în care să-mi povesteşti tot ce ţi s-a întîmplat mai deosebit.

— Şi dacă n-o să mi se întîmple nimic deosebit?

— Cum să nu ţi se întîmple? Trebuie să ţi se întîmple. Căci dacă totu-i obişnuit, de ce nu m-ai lua şi pe mine? o întoarse viclean Petea.

— Ai dreptate, mi se vor întîmpla, desigur, lucruri curioase! consimţi Tania, gîndindu-se încîntată: „Uite cum te mai fac copiii ăştia să spui minciuni"!

*

* *

Ideea care-i venise lui Petea era pe cît de atrăgătoare pe atît de simplă: s-o şteargă singur la Lhassa. El ştia că Tumanova trebuia să se mai întîlnească cu nişte tovarăşi şi abia după aceea va lua drumul Tibetului. Aşa că era posibil, gîndea băiatul, să ajungă acolo cam în acelaşi timp cu expediţia. N-avea nici o îndoială că, văzîndu-i isprava, Tania îl va lua bucuroasă mai departe cu ea măcar pentru a se asigura împotriva unor noi surprize din partea lui.

Înţeleapta lui cumnată avusese însă grijă, înainte de a-l părăsi, să pună o vorbă bună pe lîngă directorul taberei. Îi atrăsese cu delicateţe atenţia că n-ar fi exclus ca băiatul să înceapă să se plictisească dacă nu i se va da o activitate interesantă. Putea chiar să facă cine ştie ce năzbîtii sau, doamne fereşte, să şi pornească în căutarea expediţiei în Tibet.

Directorul taberei, un profesor vîrstnic, cu experienţă în domeniul predării chimiei şi fizicii, un om simpatic şi de altfel iubit de elevii săi, era pentru întîia oară însărcinat cu o muncă organizatorică de asemenea natură. Zîmbind, el încercă s-o liniştească pe Tumanova. Dacă ne-am gîndi întotdeauna la lucrurile rele care pot surveni, n-am mai întreprinde nimic! De altfel, optimismul acesta, directorul şi-l baza pe experienţa dobîndită în şcoală, cînd reuşise să transforme

nişte chiulangii în elevi nu departe de „ideal" numai datorită faptului că le deşteptase interesul pentru ştiinţă. Avea el cîteva jucării extraordinare care, fără doar şi poate, aveau să-l captiveze pe micul Tumanov. Chiar în aceeaşi zi, chemă la el pe Vu Cen-si, un puşti de doisprezece ani, mare tehnician, căruia îi încredinţă însemnata misiune de a-l atrage, într-un mod cît se poate de diplomatic, pe noul lor oaspe spre o viziune ştiinţifico-sedentară a vieţii. Cu toate bunele intenţii şi premisele juste ale directorului, în practică lucrurile aveau să se petreacă într-un fel mai neaşteptat.

În acest timp, Petea hotărî să acţioneze operativ. Luîndu-şi rucsacul, se îndreptă spre ieşire. Acolo însă îl opri un paznic bătrîn.

— Unde vrei să pleci? îl întrebă acesta pe chinezeşte.

— Nu ştiu chinezeşte, îi răspunse Petea pe limba lui Galdar.

— Te-am întrebat: unde vrei să pleci? îşi traduse bătrînul singur ideile într-o rusească destul de inteligibilă.

— Cum, unde vreau să plec?

— Ei da, unde, dacă-mi îngădui să ştiu şi eu?

— Şi dacă nu-ţi îngădui? se interesă pentru orice eventualitate Petea.

— Atunci nu-ţi voi îngădui nici eu să pleci.

— Dacă aşa stau lucrurile, să-ţi spun! La urma urmei de ce nu ţi-aş spune? Uite, vreau să merg la sora mea. Trebuie să-i dau nişte lucruri de care n-am nevoie.

Paznicul rămase pe gînduri. Petea îl privea cu oarecare teamă. „Te pomeneşti că mă pune să-i arăt ce am în rucsac şi atunci are să vadă ce lucruri de care n-am nevoie se găsesc înăuntru". Dar bătrînul luă un drum mai puţin întortocheat:

— Îmi pare rău, dar fără aprobarea tovarăşului director sau fără să fie însoţit de un om mare, nici un pionier n-are voie să părăsească tabăra.

— Da?!...

— Păi dacă-ţi spun, aşa e!

— Atunci mă voi conforma regulamentului! încheie Petea, tăinuindu-şi ciuda şi, făcînd stînga-împrejur, se întoarse în camera de dormit.

Vu Cen-si, care între timp avusese grijă să-şi schimbe discret camera cu aceea repartizată lui Petea, îl căutase de zor spre a-şi putea îndeplini misiunea diplomatică primită din partea directorului. Deodată îl văzu pe Petea intrînd în baracament.

— Aha! făcu Vu Cen-si neputîndu-şi stăpîni bucuria de vînător care şi-a ochit prada.

— Ce „aha"? spuse „prada", aflată într-o dispoziţie cu totul lipsită de veselie.

— Eşti nou?

— După cum vezi.

— Şi cum te cheamă?

— Tumanov Piotr. Dar pe tine?

Întrebarea asta fusese pusă fără nici un fel de entuziasm, lucru care nu-i scăpă „vînătorului".

— Vu Cen-si.

— Încîntat, rosti Petea pe tonul unui cavaler medieval care şi-a pierdut totul afară de politeţea de rigoare.

„Dacă-i încîntat, lucrurile merg strună", îşi zise satisfăcut Vu Cen-si.

Cavalerul nostru se lăsă dus de valurile triste ale înfrîngerii lui. Deocamdată n-avea ce face. Ar însemna însă să nu-i cunoaştem tăria de caracter dacă ne-am închipui că va abandona lupta cu una cu două. Îşi dădea perfect de bine seama că nu-i va fi chiar atît de uşor să părăsească tabăra. Acum nu-i rămînea decît să aştepte un oarecare timp. Paznicul să uite discuţia avută cu el, iar el, Petea, să găsească vreun vicleşug prin care să-şi ducă la îndeplinire planul. Poate la noapte, dar observă de îndată că-i va fi foarte greu să iasă neobservat din camera în care dormeau atîţia băieţi. Ce păcat că baia sau closetul nu se aflau undeva în curte, ci erau situate chiar în baracamentul lor, în apropierea dormitorului! Şi, de altminteri, chiar dacă baia s-ar fi aflat în curte, n-ar fi fost demn din partea lui s-o şteargă astfel. Totuşi nu strica să cerceteze mai amănunţit topografia taberei. Cine ştie?

De aceea primi fără nici o împotrivire invitaţia pionierului chinez care-l ademenea cu nu ştiu ce aparat interesant.

Într-un loc cimentat al curţii îi arătă un avion.

— Dă-i drumul, îl invită pe chinez Petea.

Dar Vu Cen-si nu se îndreptă spre aparat, ci spre o măsuţă în care se găsea o cutie curioasă.

— De aci îl voi conduce! se mîndri el.

— Aaa! exclamă destul de uimit Petea. Vasăzică îl teledirijezi.

— Da, îl teledirijez. Ce, n-ai văzut asemenea avioane?

— Ştiu că există şi la noi, la Leningrad, cîteva, dar nu mă interesează domeniul jucăriilor.

— Ţţ! făcu Vu Cen-si cu un gest caraghios. Asta numeşti tu jucărie?

— Dar cum ai vrea s-o numesc? Avion de transportat muşte?

— De ce nu? Să luăm o muscă! Eu o transport pînă dincolo de pădurice, iar tu nu poţi...

— Hai, hai! murmură împăciuitor Petea, care se simţi deodată

atras de pădurícea arătată de chinez. Arată-mi minunatul tău aparat! Ia să vedem dacă e în stare să zboare deasupra păduricii!

Vu Cen-si se apleacă deasupra stației de telecomandă și apăsă pîrghia.

— Pentru deplasările aparatului fără cablu de ataș, explică Vu Cen-si, numai undele hertziene permit un control ca lumea...

Avionul decolă lin și, după vreo douăzeci de metri, se ridică în aer. In cîteva clipe, zbura în văzduh ca un avion în toată puterea cuvîntului.

— Am impresia că jucăria ta e mai grozavă decît un avion adevărat! se entuziasmă sincer Petea. In orice caz, efectul unui avion condus de la distanță e mai puternic decît al unei corăbii teledirijate...

— Nu-i așa? spuse fericit Vu Cen-si. Unde-ai vrut să-l vezi zburînd? A, deasupra păduricii. Stai! Să ne facă mai întîi un luping de salut... Fii atent! Un semnal la postul emițător de unde scurte... Schimb viteza! Așaaaa!... Ia-o ușor în jos!... Acum, peste cap!... Fii cuminte!... Bine, mititico!...

— Bravo! aplaudă Petea, înveselit de dialogul prietenesc al chinezului cu „mititica".

— Și acum, înainte spre pădurice!

— Dar dincolo de pădurice ce-i? întrebă deodată Petea.

— Ce să fie? Un gard și... Dar de ce mă întrebi? se îngrijoră brusc Vu Cen-si.

— Și gardul e înalt? se mai informă Petea, dar imediat se ocărî în gînd că nu și-a ținut gura. „Parcă singur nu poți vedea cît e de înalt gardul?"

In clipa aceea, chinezul se zăpăci în așa hal încît Petea înțelese numaidecît că noul său prieten știa foarte bine că intenționează s-o șteargă din tabără.

Avionul, care o luase razna peste pădurice, pierduse din înălțime și se apropia vertiginos de vîrfurile copacilor. Petea observă primejdia și-l prinse de braț pe teledirijor. Acesta întoarse în mod reflex un buton și aparatul, după ce se răsturnă pe o aripă, o zbughi ca un bolid spre cer.

— De ce nu ești atent? îl mustră Petea.

Vu Cen-si vru să-i răspundă: „Dacă tu vrei s-o ștergi și încă cu ajutorul meu?", dar se răzgîndi și, readucîndu-și avionul la orizontală, spuse:

— Vezi ce precizie are? Și tu numeai „jucărie" această capodoperă a mecanicii!

— Hm! făcu Petea. Nu exagerezi?

Și aparatul prinse a se zbuciuma furios, ca bătut de furtună.

— Viraj de luptă la dreapta! Viraj strîns la stînga! Și-acum o „buclă" a lui Nesterov! Și-acum un tonou!... Picaj! Hop!

Petea izbucni în rîs.

— Parc-ar fi un cățel căruia îi arăți o bucățică de zahăr!

Leoarcă de sudoare din pricina emoției cu care-și conducea „cățelul", Vu Cen-si își întoarse capul spre Tumanov.

— Ei, mai susții că exagerez?

— Ce să spun! Se poartă frumos „cățelul" tău zburător...

— Nu există figură pe care să n-o poată face...

— Ei, nu există!

— Nici una!

— Bine... atunci uite ce-ți propun... Lasă-l să se rotească de cîteva ori deasupra păduricii, apoi fă-l să aterizeze dincolo!

— Dar de ce vrei dincolo?

— Știi... asta ar însemna zbor fără vizibilitate...

Și cum Vu Cen-si mai cugeta la ce ar putea ascunde perfid cuvîntul „dincolo", Petea continua cu o nuanță de dispreț în glas:

— Așa-i că fără vizibilitate nu poate?...

— Ba poate!... alunecă vertiginos Vu Cen-si pe panta orgoliului.

Zis și făcut. După ce plană în spirală deasupra crîngului, avionul tocmai lua calea lui „dincolo". V-ați dat desigur seama că planul lui Petea era să ajungă și el „dincolo", ceea ce a și făcut-o. Atunci înțelese chinezul că se lăsase păcălit. Dacă Petea o șterge din tabără, Vu Cen-si s-a făcut de rușine pentru tot restul zilelor lui. Toate aceste dramatice gînduri l-au asaltat, însă, înainte ca manevra dorită să fi fost terminată, așa că avionul, în loc să aterizeze pe terenul de peste pădure, o luase razant drept spre vîrfurile arborilor. O neînsemnată mișcare a pîrghiei ar fi redresat mersul aparatului, dar această mișcare nu fu făcută căci simțul datoriei învinsese, și micul chinez fugi după Petea.

Gardul, care despărțea de restul lumii tabăra lor, era ușor de trecut. Cînd însă Petea ajunse în dreptul lui, avu loc catastrofa aeriană. Avionul spintecă desișul cîtorva copaci, rupse mai multe crengi care căzură cu zgomot și rămase imobilizat în văzduh. Petea se pregătea să sară gardul, întoarse o clipă privirea și inima i se strînse. Se afla tocmai în această poziție de cocoțare peste gard și peste conștiința lui cînd apăru gîfîind Vu Cen-si.

— Petea!!!

Mai mult nu putu rosti.

Petea sări plictisit de pe gard.

— Ți-am spus eu că fără vizibilitate nu-i în stare!...

— Ce căutai pe gard?

— Voiam să am o vizibilitate mai mare...

Și Petea înțelese că nici așa nu-i bine. Cum o să fugă și să-l lase pe Vu Cen-si necăjit și încurcat. În clipa aceea însă avu imaginea clară a singurului mod în care un om cu sufletul său complicat putea evada. Dacă, fiind în mijlocul tuturora, s-ar face deodată nevăzut, asta da! Nimeni n-ar avea de suferit din pricina lui... Asta ar fi într-adevăr ceva.

*

* *

Cele mai trandafirii opinii despre copii le au unii scriitori care se mîngîie cu gîndul că băieții și fetele din viață seamănă leit cu plăsmuirile lor literare. Această greșită ipoteză artistică n-are îndeobște repercusiuni neplăcute nici pentru scriitori, nici pentru copii, fiindcă o asemenea literatură nu e prea citită. Cît îi privește pe critici, aceștia sînt atît de imuni încît n-au nevoie de compătimirea noastră. Uneori însă, ca într-o reacție chimică în care, punînd în contact două substanțe inofensive, izbucnește o flacără sau o explozie, întîlnirea dintre un asemenea nevinovat scriitor și un copil în carne și oase poate provoca situații dintre cele mai ciudate.

S-a întîmplat în ziua aceea să treacă prin tabăra internațională un astfel de literat dintr-o democrație populară (nu mai e nevoie să mai spun din care anume, deoarece el poate fi găsit în oricare dintre ele).

La intrare, Halebard Cuc — scriitorul — şi-a arătat cu o discretă trufie toate documentele din care reieşeau rangurile pe care le deţinea in ţara lui. Om al formelor, paznicul l-a privit cu o legitimă admiraţie (documentele erau numeroase) şi şi-a spus in sine: „Ce bărbaţi de seamă ne vizitează tabăra noastră"! Vizitatorul s-a informat de la inceput in rudimentarul vocabular rusesc pe care-l poseda:

— Sint aci copii sovietici?

— Sigur! Primul pionier sovietic a venit zilele acestea.

Şi, căutind să se arate amabil, bătrinul a adăugat:

— E un băiat drăguţ şi dezgheţat.

Halebard Cuc auzi „dezgheţat", dar inţelese „cuminte". Foarte bine, cugetă el mulţumit, imi va fi model pentru „eroul meu pozitiv". Scriitorul nostru era in turneu de documentare prin mai multe tabere (in turneu cu avionul) şi avea satisfacţia de a se intilni de la inceput cu personajul principal al romanului său. Adevărul e că Petea Tumanov avea in el stofă de erou, dar nicidecum aşa cum inţelegea Halebard Cuc.

Din intimplare, directorul taberei (care ştia mai multe limbi) lipsea, iar vizitatorul se văzu silit să discute cu eroul său intr-o limbă improvizată dintr-un cuvinţel rus şi 20 de gesturi disperate destul de neinteligibile. Dar cunoştinţele sale lingvistice fiind rapid epuizate, Cuc se văzu silit să spună „spasibo" şi „kak delati" numai ca să mai animeze conversaţia. In cele din urmă, incercă marea cu degetul, cum s-ar spune, şi-l intrebă pe Petea dacă ştie să vorbească franţuzeşte.

— Franţuzeşte nu ştiu, ii răspunse băiatul pe limba lui Swift, dar poate ne-am putea inţelege pe englezeşte.

— Ce fericire! exclamă incintat scriitorul. Eşti un băieţel cult.

Şi, fără să se lase rugat, ii informă rapid că e in căutarea unui erou de roman şi că are impresia că, in ceea ce-l priveşte pe Petea, a dat peste un copil straşnic, mult mai reuşit decit şi-ar fi putut inchipui.

Petea surise uimit şi stinjenit. Altfel işi imagina el că trebuie să fi arătat Jules Verne, Mark Twain sau Gaidar. Totuşi răspunse amabil că nu ştie in ce fel l-ar putea ajuta.

— Asta o spun scriitorii care nu ştiu să desprindă din realitate ceea ce e unic, individual şi tipic!

Şi continuă in felul acesta să-i ţină o scurtă, dar concentrată lecţie despre modul in care un artist adevărat trebuie să invețe necontenit de la eroii săi.

In timp ce scriitorul vorbea, Petea se gindea cit de nostim ar fi să iasă din tabără cu ajutorul acestui om bizar. Dar ce oare să facă pentru a-l determina să-l ajute? Gindul acesta il preocupa intr-atit incit, la un moment dat, scoase un carneţel pe care-l purta asupra lui şi, rupind o foiţă, incepu să scrie:

„Tovarăşe director,

Nu vă neliniştiţi din pricina dispariţiei mele. Am plecat după cumnata mea care face parte din expediţia in Tibet. Dacă mi se va intimpla vreo incurcătură pe drum, vă voi scrie. Lucrurile mele le voi lua la intoarcere.

Al dv.

Piotr Tumanov"

Văzindu-l pe Petea, că scrie de zor, scriitorul reflecta fermecat: ce elev silitor trebuie să fie băiatul ăsta! Uite cum ia note după cele

ce-i spun! Fără nici o îndoială că, o dată întors acasă, se va lăuda cu discuţia noastră. De fapt însă, eu am interesul să scot ceva de la el!

— Ştii ce părere am? Povesteşte-mi cîteva întîmplări neobişnuite din viaţa dumitale!

Şi cum băiatul îl privea nostalgic, scriitorul înţelese şi spuse rîzînd:

— Dar ce stăm aci, aşa, ca la şcoală? N-ai vrea mai bine să ne plimbăm puţin prin Şanhai. În felul ăsta va fi mai plăcut, nu?

Şi scriitorul gîndi că în acest mod va putea în acelaşi timp să-şi plaseze eroul într-un mediu dinamic, exact după cum învăţase la cursurile de un an ale şcolii de literatură!

Ce e şi omul! În clipa aceea, în ciuda faptului că noul său cunoscut semăna mai mult cu un purceluş blond, zîmbitor şi cu ochelari, Petea ar fi jurat că în definitiv un scriitor nu trebuie neapărat să aibă chipul lui Mark Twain ca să fie un scriitor ideal.

— Nu ştiu dacă o să-mi dea voie să părăsesc tabăra, spuse circumspect băiatul.

— De ce să nu-ţi dea voie?

— Aşa, trebuie să fiu însoţit de oameni mari.

— Foarte bine. Eu nu sînt un om mare?

— Ba da. Sînteţi un om foarte mare.

— Atunci, să mergem!

— N-aţi vrea să vorbiţi mai întîi cu paznicul? Pînă îl convingeţi, eu îmi îmbrac un trenci. S-ar putea să plouă.

Înfrigurat, Petea se repezi în camera de dormit. Se asigură că era singur şi îşi scoase din rucsac ce socoti el că ar fi trebuincios pentru drum, iar restul îl băgă într-un cearşaf pe care-l înnodă de două ori. Se gîndi să lase biletul scris deasupra legăturii făcute, dar îşi spuse că dacă, din întîmplare, plecarea îi este prea curînd descoperită, s-ar putea să-i cadă baltă întregul plan. De aceea, prudent, vîrî sub pat legătura. Cele două cămăşi, puloverul şi haina şi le îmbrăcă în goană, iar peste ele îşi trase trenciul. Batistele, actele, busola, fluierul, banii, stiloul, lampa de buzunar şi celelalte mărunţişuri şi le ascunse prin buzunare. Ca un colac de salvare, îşi legă de-a lungul pieptului rucsacul.

Deodată dădu buzna în încăpere un băiat. Din fericire, Petea îşi terminase toaleta.

— Unde te ascunzi, Tumanov? Te caută un tovarăş.

Autorul nostru, care se temuse ca nu cumva eroul său pozitiv să se fi răzgîndit, era atît de mulţumit că şi l-a regăsit, încît nu mai observă că băiatul se îngrăşase între timp cu cîteva kilograme. Se îndreptară spre ieşire.

— Am aranjat, îl încunoştinţă Halebard Cuc. La început, bătrînul cerber n-a înţeles ce vreau de la el. Abia am reuşit să-l lămuresc şi să-l conving. A trebuit însă să-i las în gaj delegaţia ca să fie sigur că nu te voi pierde.

Cînd să ajungă la ieşire, în urma lor venea în goană, strigînd şi gesticulînd pionierul chinez pe care scriitorul îl trimisese în căutarea lui Petea. Şmecherul dibuise că-i vorba de plimbare şi-şi trase şi dînsul la repezeală trenciul.

— Luaţi-mă şi pe mine! se adresă el rugător scriitorului. Luaţi-mă şi pe mine.

Petea se alarmă. Asta-i mai trebuia acum!

— Ce zice? se interesă Cuc, care nu pricepea boabă din cele spuse de copil.

— Ce să zică? Intreabă... dacă nu vreți să-l luați... cu avionul. Știe că de-abia ați sosit de la aeroport, adăugă el la repezeală.

— Cu avionul? se miră scriitorul. Cum o să-l iau? Vai, ce copil neastîmpărat!

— Nu vrea să te ia! Ce să-i faci! Poate data viitoare, căută Petea să-l mîngiie pe băiat, care rămase plouat în pragul porții.

Bătrînul paznic dădu drumul „oaspetelui de vază" și lui Petea și, oarecum contrariat, îl întrebă pe micul chinez:

— Ce naiba v-ați pus astăzi pardesiile? Unde vezi tu c-o să plouă?

Petea, obișnuit cu perspectivele vaste, majestuoase și grave ale Leningradului natal, și Halebard Cuc, care venea dintr-o capitală cu dimensiuni echilibrate și o panoramă mai mult pitorească decît industrială, priveau cu o curiozitate firească aspectele ultramoderne ale celui mai mare oraș din China.

Scriitorul, căruia îi convenea să prindă doi iepuri deodată, adică să discute cu Petea și să viziteze Șanhaiul, propuse să meargă mai întîi în port, unul dintre cele mai importante și curate porturi din lume, iar apoi să se urce într-un autobus cu care să străbată comod și rapid acest mare nod comercial asiatic.

Ajunși pe cheiurile Huan-po-ului, rămaseră o clipă să contemple vapoarele, joncile, șlepurile, remorcherele și nenumăratele ambarcațiuni de tot felul, care acostau în rada portului, unde își descărcau de mărfuri calele sau părăseau docurile, învăluite de fumul a sute de coșuri și pulsînd de simfonia stranie a sirenelor, a zgomotului de mașine, a strigătelor miilor de oameni de pe șantierele navale Tzian-nan. Văzînd pe mare fumul șerpuitor lăsat de vasele ce treceau de curbura pămîntului, Petea fu cuprins de un teribil dor de ducă. Cu ce farmec nespus te atrăgea către ea zarea mării! Băiatul se rupse însă încrudat de această vrajă. „Mă gîndesc la prostii, își spuse, deși numai eu știu cîtă treabă o să am pînă să ajung în Tibet."

Intre timp, scriitorul nostru nu rămăsese cu mîinile în sîn. După calitatea aparatului său de fotografiat și după dexteritatea cu care îl manipula, se observa îndată că, în domeniul acestei îndeletniciri, se afla ca peștele în apă. Și pe cînd Petea prinse a-i povesti cum îl salvase de la înec pe Mișa Volghin și cum într-o singură țară călătorise peste cinci mări, Halebard Cuc fotografia locuințele maritime ale luntrașilor, sate de sampanuri legate de poduri de lemn pînă departe în larg și formînd adevărate străduțe împodobite cu glastre de iasomie și anemone. Una dintre imaginile cele mai reușite reprezenta un colț al țărmului: pe de o parte a acestuia se vedeau mulțime de sampanuri aparținînd foștilor vagabonzi ai apelor, iar pe partea de uscat se zărea capătul imensității de blocuri care încercau să adăpostească zeci de mii de familii.

(Continuare în numărul 12)

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. STALIN".

AU APĂRUT ÎN COLECȚIA NOASTRĂ:

Nr. 1-2 – METEORITUL DE AUR (I, II) de Octavian SAVA
Nr. 3 – A 12-a VARIANTĂ de Leonid PETRESCU
Nr. 4 – MAREA EXPERIENȚĂ de M. NAUMESCU
și
PROXIMA CENTAURI de M. BRATEȘ
Nr. 5 – INIMĂ DE CIUTĂ de A. ROGOZ și C. GHENEA
și
O ÎNTÎMPLARE OBIȘNUITĂ de P. STĂNESCU
Nr. 6-7 – INDIENII (I, II) de Vitalii TRENEV
Nr. 8, 9, 10, 11 – URANIU (I, II, III, IV) de A. ROGOZ și C. GHENEA

Rugăm cititorii să ne trimită impresiile și sugestiile lor asupra lucrărilor publicate în colecția noastră pe adresa: București, Raionul I. V. Stalin, Casa Scînteii, Piața Scînteii Nr. 1, Redacția revistei „Știință și Tehnică". Telefon 7.60.10 Int. 1571-1164.

Colecția „Povestiri științifico-fantastice" apare la 1 și 15 ale fiecărei luni, în 32 pagini, prețul de 1 leu exemplarul.

Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

Prețul abonamentelor:

3 luni	**6 lei**
6 luni	**12 lei**
1 an	**24 lei**

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
aviligheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

COLECȚIA
Povestiri
ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

1 leu